SAMANTHA LYNNE
O veche iubire

Volumul 1

Traducerea şi adaptarea în limba română de CIPRIAN CHIRU.

ALCRIS

Capitolul 1

Era o zi foarte frumoasă, îşi spuse Merrin Sinclair, prima zi de toamnă, răcoroasă, senină şi totuşi caldă. Căldura verii şi umiditatea dispăruseră, şi ceaţa iernii şi frigul erau suficient de departe, undeva în viitor, pentru ca să fie luate în consideraţie. Şi, cu toate că era prima ei zi de lucru după un concediu foarte plăcut pe care şi-l petrecuse lenevind pe o plajă în Whitianga, nu avea motive să se plângă. Ca secretară şi mâna dreaptă a unui scriitor, îi plăcea enorm munca ei. Deşi nu ţinea să sublinieze acest lucru, Ellis Kimber era un dulce, iar romanele lui cu suspans te ţineau în priză şi erau bine scrise.

Merrin îi zâmbi unei femei în vârstă când trecu pe lângă ea pe aleea mărginită de o mulţime de dălii superbe şi, inspirând adânc aerul cald, ajunse la capătul aleii, în sosea. De ce alesese Ellis să locuiască în acest orăşel, numit Waikato, nimeni nu ştia, poate doar datorită liniştii şi frumuseţii locurilor.

Cu siguranţă acesta era motivul pentru care îi plăcea aici lui Merrin; în cei cinci ani de când locuia în această zonă, devenise o parte a comunităţii, acceptată ca membră cu drepturi depline. Deşi la început i se păruse un sanctuar, acum considera orăşelul casa ei şi ar fi fost bucuroasă să trăiască tot restul vieţii aici.

— Draga mea, arăţi minunat! o întâmpină Ellis cu entuziasmul lui obişnuit. Ce costum superb! Cum a fost în Whitianga?

— Extraordinar.

El râse şi-şi dădu la o parte şuviţa de păr negru care îi atârna de obicei pe frunte.

— Bine. Aşadar, eşti gata pentru încă un an de muncă dură. Merrin, am nişte veşti extraordinare pentru tine! Ştii că acţiunea noii mele cărţi se desfăşoară într-o zonă din nord, unde se cresc oi, nu-i aşa? Ei bine, am decis că acum ar fi momentul ideal să accept o invitaţie pe termen lung într-o astfel de zonă, aşa că fă-ţi bagajele, draga mea! Următoarele câteva săptămâni ni le vom petrece într-unul din cele mai frumoase locuri din Noua Zeelandă, împreună cu un vechi prieten al meu, un fost coleg de şcoală.

În timp ce vorbea, o conduse în birou, gesticulând larg, iar ea îşi puse geanta jos şi se întoarse să-l privească.

— Sună interesant, zise ea încet, încercând să ignore ghemul din stomac. Cine este acest vechi prieten al tău?

— Ah, un tip magnific, crede-mă. Probabil chiar ai să te îndrăgosteşti un pic de el; majoritatea femeilor par să-l considere irezistibil, deşi, aşa cum te ştiu eu, cu armura ta imbatabilă…

Merrin îşi ţuguie buzele. Pentru Ellis, ea era o enigmă şi de fiecare dată îi mărturisise părerea lui.

— Pare să fie un tip îngrozitor de îngâmfat, comentă ea.

— Nu, nu, nici gând. Este foarte sigur pe sine, foarte sofisticat, cu acea hotărâre de oţel care-l face automat centrul atenţiei. Genul de persoană spre care oamenii se întorc instinctiv pentru a fi ajutaţi, un astfel de om este Blase.

— Blase?

Pentru câteva clipe, camera se învârti cu Merrin. Auzi exclamaţia de consternare a lui Ellis când o ajută să se aşeze pe un scaun şi insistă să bea un brandy, punându-i pe frunte o compresă cu apă rece.

— Acum mă simt mai bine, murmură ea, punând pe birou paharul din care abia gustase. Ai spus Blase? Nu cumva Blase Stanhope? De la firma Blackrocks?

— Chiar el.

Ellis devenise rezervat şi atent.

— Se pare că deja îl cunoşti.

— Aşa este.

Luându-şi poseta, Merrin scoase o batistă cu care îşi tamponă buzele.

— Poftim, spuse ea după încă un moment, luându-şi compresa de pe frunte. Nu voi mai leşina, promit. Dar nu pot… nu pot merge cu tine la Blackrocks.

Urmă o scurtă tăcere. Ellis mută compresa dintr-o mână în alta ca şi cum i-ar fi ars mâinile şi în cele din urmă reuşi s-o întrebe:

— Şi nu vrei să-mi dai nicio explicaţie, Merrin?

— Ai dreptate, îţi datorez măcar atâta lucru, zise ea oftând şi muşcându-şi buzele când amintirile începură să-i năvălească în minte. Tatăl meu a fost şeful oierilor la Blackrocks până când… a murit. După… moartea părinţilor mei, familia Stanhope mi-a asigurat un cămin. Pe atunci aveam 16 ani. După ce am terminat şcoala, am rămas acolo ca un fel de secretarăcameristă. Doamna Grier – mătuşa lui Blase – a fost foarte bună cu mine. Pe buze îi apăru un zâmbet amar când adăugă: Toţi au fost buni cu mine.

— Nu voiai să lucrezi pentru ei?

Ea-şi ridică ochii privind prin el.

— Ah, am fost extrem de fericită, asemenea unui nebun. Până la a 18-a aniversare a mea, când… s-a ivit un nor. Blase a crezut că am dat cheia de la seif cuiva care a furat din el banii de salarii. N-am putut să-l conving de contrariu, şi toate dovezile mă învinovăţeau. Celeilalte persoane… îi displăceam din cauză că… mă rog, nu-i cazul să intrăm acum în detalii.

Ellis rosti cu fermitate:

— Bea şi restul de brandy. Nu, insist. Ai suferit un şoc puternic şi ai nevoie de ceva care să-ţi aducă culoarea în obraji.

Când voia, putea să fie foarte sever. Şi avea dreptate, Merrin avusese un şoc. Pe măsură ce mai lua câteva înghiţituri, simţea cum o învăluia un fel de calm general.

Începu să regrete că-i spusese lui Ellis cele câteva cuvinte pe care tocmai i le dezvăluise.

— Te simţi mai bine acum?

Merrin încuviinţă din cap şi puse paharul gol pe birou.

— Îmi pare rău că m-am purtat atât de prosteşte. Doar că… ei bine, nu vreau să mă reîntorc acolo. Am fost profund rănită de reacţia lui Blase.

— Erai îndrăgostită de el.

Ea zâmbi cu un calm cinic.

— Bineînţeles. După cum ai spus şi tu, e un tip magnific. Acum şase ani avea douăzeci şi patru de ani şi eram îndrăgostită de el de cel puţin şase ani. Se mai întâmplă ca oamenii să se îndrăgostească chiar şi înainte de a fi adulţi din punct de vedere fizic. L-am iubit de când aveam doisprezece ani şi nici până acum…

Se opri, uimită cât de mult îi destăinuise.

— Şi nici până acum nu ai reuşit să treci peste această poveste, sfârşi Ellis fraza în locul ei. Şi ce-i cu verigheta aceea pe care o porţi, Merrin?

Lacrimile năvăliră în ochii ei de un verde profund.

— Oh, Dumnezeule!

Cuvintele i se smulseră de pe buze şi numai se strânse de durere, o durere pe care n-o mai simţise de mult.

— Te-ai măritat cu altcineva… un anume domn Sinclair… în încercarea de a-l uita pe Blase. Dar n-ai reuşit.

— Nu, l-am înşelat pe bietul Paul. Şi acum este mort. Dacă n-aş fi fost eu, el ar mai fi trăit încă. Porni împleticindu-se spre uşa mare de sticlă, o forţă nevăzută parcă atrăgând-o spre grădina înverzită. Nu pot veni cu tine, Ellis, îmi pare rău. Prea multe s-au întâmplat… s-a strâns prea multă amărăciune, prea multă supărare şi ură. Am reuşit să-mi recapăt o oarecare linişte. Dacă mă întorc acolo, ar fi ca şi cum as intra într-un viespar. Voi pierde totul: mândria, liniştea psihică. Nu pot merge, te rog să mă crezi.

Urmă o tăcere îndelungată, ea rămânând cu fruntea sprijinită de geamul rece, ţinând strâns cu o mână draperia.

Într-un târziu el spuse uşor:

— După câte-mi spui, sunt multe lucruri pe care nu le ştiam despre tine. Ai mai spus toate astea cuiva, Merrin?

— Nu.

— Nici măcar soţului tău?

— Nu, spuse ea dregându-şi glasul. I-am spus doar o mică parte a adevărului. Nu l-am minţit. Din cauza asta a mers totul prost... iar Paul n-a mai putut suporta. N-ar fi trebuit niciodată să mă mărit cu el.

— De ce te-ai măritat cu el, Merrin?

Poate din cauza băuturii, poate din cauza uşurării că a povestit în sfârşit cuiva dezinteresat necazurile ei atâta timp ascunse, îi mărturisi adevăratul motiv:

— Pentru că purtam copilul lui Blase şi eram disperată.

Îl urmări cu mare atenţie, cu capul sus, căutând pe chipul cu trăsături fine şi în ochii lui o urmă cât de mică de dispreţ.

Dar Ellis spuse doar, compătimind-o:

— Biata de tine, ce încurcătură neplăcută! Nici nu-i de mirare că nu mai vrei să te întorci acolo! Îmi pare rău că te-am făcut să retrăieşti toate acele momente.

— Nu ai de ce, spuse ea extenuată, dar încă mândră. Într-un fel, este o uşurare. Întreaga poveste a fost un coşmar şi, timp de ani de zile, am închis-o într-un colţ ascuns al minţii mele, interzicându-mi să-mi mai amintesc şi cel mai neînsemnat amănunt, pentru că era prea dureros. Poate că ar fi trebuit să caut un ajutor de specialitate, dar nu mai puteam îndura să-mi... reamintesc.

— Şi astfel te-ai izolat de lumea exterioară, neacceptând prezenţa nimănui în apropierea ta. Zâmbi mai degrabă ironic când îi văzu expresia uimită. Întotdeauna m-a interesat persoana ta, Merrin – psihologic vorbind. La început, am crezut că-ţi vei găsi pe aici un tânăr cu care să te recăsătoreşti. Eşti foarte atrăgătoare şi ai un farmec

greu de definit, dar puternic. Părea puţin probabil că ai dori să rămâi singură. Dar eşti aici de aproape cinci ani, suficient de mult timp pentru a trece peste moartea soţului tău şi totuşi nu dai niciun semn că ai dori mai mult decât nişte relaţii prieteneşti. Făcu o pauză, ridicându-şi de pe frunte o şuviţă de păr. Ştii, continuă el, poate că ar fi mai bine pentru tine să te întorci acolo şi să exorcizezi fantomele trecutului. Ai putea foarte bine să descoperi că această mare iubire pe care ai alimentat-o atâţia ani s-a transformat în cenuşă, şi să te eliberezi de trecut.

— *Nu* / exclamă Merrin, aşezându-se palidă de frică. Nu-ţi mai folosi talentele de psiholog pe mine, Ellis. Nu-l mai iubesc pe Blase, dar nu vreau să mai am de-a face cu familia Stanhope. Otrăvesc tot ce ating, la fel ca şi mine. Crede-mă, nimic nu i-ar face o mai mare plăcere lui Blase decât să mă tortureze din nou. Dacă ai făcut scoala cu el, atunci cu siguranţă ştii că nu iartă şi nu uită cu usurinţă, şi are o limbă ca un brici. Privi în sus spre el, implorând înţelegere. Cu siguranţă că nici doamna Grier nu doreşte să mă revadă.

— Ţi-e frică de ei!

— Poţi să fii sigur de asta. Râse pe un ton răguşit. După tot ce-au făcut… Terry Grier furase banii de salarii. A aşteptat până m-am uitat la televizor cu mama lui, apoi s-a dus în camera mea şi a luat cheia de la seif. Fusesem la bancă în acea după-amiază să iau banii şi-i încuiasem în seif, dar Blase fusese plecat în ziua aceea, aşa că am pus cheia în sertar până la venirea lui, când ar fi urmat să i-o dau. Am lăsat-o pe doamna Grier uitându-se la televizor şi am plecat în camera mea. Terry era înăuntru şi tocmai punea cheia la loc.

Merrin oftă adânc, sorbind cu nesaţ aerul. Culoarea de pe chipul ei dispăru lăsând locul unei palori care-i dezvăluia trăsăturile simetrice ale chipului.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea? o întrebă Ellis.

— M-a… m-a sărutat. Expresia de pe chipul ei trăda dezgustul. Uram chestia asta… mai încercase şi înainte să mă sărute, dar de fiecare dată reuşisem să-l evit. De data

asta a reuşit. Am fost atât de surprinsă să-l văd în camera mea, încât nu am putut să mă opun. Probabil că-l zărise pe Blase venind în urma mea şi oprindu-se în uşă, pentru că a spus: „Îţi mulţumesc pentru bani, dulceaţă”. Şi m-a sărutat din nou. Merrin îşi privi mâinile crispate împreunate în poală, cu încheieturile albite din cauza efortului. Apoi a spus ceva ce dădea de înţeles că am fi fost amanţi de multă vreme…

— Mai bine ai sta jos. Luând sticla de coniac, Ellis o privi foarte atent şi-i făcu semn cu sticla. Uite aici, mai ia un pahar.

— Probabil sunt deja beată, zise Merrin pe un ton plin de amărăciune, pentru că să fiu a naibii dacă înţeleg de ce îţi spun eu toate astea.

— Pentru că te-am făcut să-ţi pierzi controlul. Uite care-i treaba: dacă nu vrei, nu mai spune nimic.

— Acum poţi să auzi şi restul, că tot nu prea mai e mare lucru de povestit. Am crezut că Blase ne va omorî pe amândoi. Pe Merrin o străbătu un fior când îşi aminti. Stătea acolo… ca şi cum… stătea nemişcat, pur şi simplu rămăsese acolo, în uşă, nemişcat, strângând şi relaxându-şi un pumn. Niciodată în viaţa mea nu mai fusesem atât de înspăimântată. Avea o stăpânire de sine fantastică, un autocontrol excepţional… mă întreb ce-ar fi făcut dacă şi l-ar fi pierdut vreodată… crede-mă, mă bucur că n-am avut ocazia să-l văd într-o astfel de situaţie! Am încercat să-i explic ce se întâmplase în realitate, dar când a întrebat-o pe Hope Grier, ea i-a spus că nu mă văzuse deloc în seara aceea. Şi asta a fost tot. Bineînţeles că i-a crezut pe ea şi pe Terry; în definitiv, doar erau toţi membri ai aceleiaşi familii, nu? Amărăciunea o îneca. Ridicându-şi capul cu mândrie, sfârşi pe un ton monoton: şi asta a fost tot. Terry a plecat din Blackrocks într-o grabă nebună şi s-a ascuns undeva departe înainte ca Blase să se răzgândească şi să-l omoare. A mai trecut o săptămână după aceea până când am reuşit să scap de acolo. Am luat un autobuz spre Tokoroa – a fost cea mai depărtată destinaţie pe care mi-au permis-o banii – şi mi-am găsit de lucru, am fost chelneriţă.

— Acolo l-ai întâlnit pe soţul tău?

Ea dădu din cap, extenuată din cauza durerii pe care i-o provocau amintirile.

— Da. A fost bun cu mine, în felul lui. Într-o zi m-a găsit plângând; tocmai aflasem vestea că eram însărcinată. Mi-a spus că va avea el grijă de mine. Oftând adânc, ea continuă pe un ton sec: probabil că am fost nebună.

— N-a mers, bineînţeles.

— Nu. Oh, el a încercat şi Dumnezeu mi-e martor că şi eu am încercat, dar pentru el realitatea a fost prea mult. A început să bea. Eu… eu am pierdut copilul, iar el a intrat cu maşina în râu. La puţin timp după aceea, am văzut anunţul tău. Şi… uite-mă! Asta-i toată povestea vieţii mele. Scurtă, sordidă şi împănată cu morţi.

— Toate ingredientele ce compun marile tragedii, spuse Ellis absent. Blase ştia că eşti însărcinată?

— Doamne, Dumnezeule, nu! exclamă Merrin, zâmbind apoi cu un sarcasm rece. Ar fi crezut că este al lui Terry.

— Mă îndoiesc, zise Ellis încruntându-se. Chiar dacă ar fi crezut minciuna lui Grier, ar fi realizat că ar fi fost posibil să fie copilul lui. Al lui Blase, vreau să spun.

— N-am ştiut că sunt însărcinată decât la câteva săptămâni după ce am ajuns la Tokoroa. Un fior rece o făcu să-şi strângă braţele în jurul corpului ca şi cum i-ar fi fost frig. Când îi este rănită mândria, vechiul tău prieten de şcoală uită că trebuie să fie un gentleman. M-a făcut să trec prin versiunea lui proprie de iad, în acea săptămână încercând să mă distrugă, însă eu am scăpat mai înainte de a-i reuşi planurile.

Ochii i se umplură de lacrimi; suspinând din adâncul sufletului, se prăbuşi pe scaun, îşi duse mâinile la ochi ghemuindu-se şi plânse aşa cum nu mai plânsese de ani de zile, cu corpul cutremurându-se din cauza suspinelor.

Când se mai calmă un pic, realiză că era singură în birou şi se simţi de parcă ar fi trecut printr-un fel de furtună emoţională. Era moleşită, golită de orice sentiment şi simţea un început de durere de cap. Se duse grăbită în

baie, se spălă pe faţă şi îşi refăcu machiajul, lucrând cu rapiditate, astfel că atunci când Ellis reapăru, Merrin arăta aproape normal.

Acesta apăru împingând o măsuţă cu rotile.

— Am făcut cafea şi nişte sandvişuri, ca să mai atenueze efectul coniacului. Şi, în acelaşi timp, m-am gândit la ce mi-ai spus. Spuneai că eşti mai încrezătoare acum în forţele tale decât erai cu cinci ani în urmă, când ai părăsit Blackrocks, nu?

— Şase ani. Da, desigur, am căpătat o mai mare încredere în mine, spuse Merrin privindu-l suspicioasă.

— Păi, atunci, de ce-ţi mai este atât de frică de ei? Am văzut că te descurci mai mult decât fantastic cu reporteri enervanţi şi tineri teribil de insistenţi, care încercau să te aducă în patul lor. M-ai însoţit la petreceri, prânzuri şi lecturi şi, cu toate acestea, niciodată n-am observat să fi făcut vreo greşeală, oricât de mică. De ce să nu te întorci şi să le arăţi cât de nedrepţi au fost cu tine? îţi voi fi şi eu alături.

În cele din urmă, după două zile de presiuni aproape constante, având grijă însă să nu forţeze nota, Ellis reuşi s-o convingă; Merrin acceptase mai mult din cauza sentimentului de vinovăţie că avea să-l lase singur când avea nevoie de ea. Îi datora atât de multe lui Ellis. Când răspunsese ofertei lui pentru un loc de muncă, Merrin era în stare de şoc, atât de apatică, încât nici nu-i mai păsa de ce avea să se întâmple cu ea. Viaţa, din cauza propriei ei imaturităţi şi prostii, îi dăduse prea multe lovituri. Nu mai era în stare să le facă faţă.

Ellis observase imediat acest lucru. Merrin ştia că doar compasiunea şi sufletul lui bun îl făcuseră s-o angajeze pe ea în locul celorlalţi candidaţi mult mai competenţi decât ea. Întotdeauna bun cu ea, amuzant, calm, o ghidase în primele luni când ea făcea o mulţime de greşeli şi era teribil de înceată, iar el cu siguranţă regretase că o angajase.

Din recunoştinţă, se străduise să se ridice deasupra iadului de durere şi deziluzie în care se prăbuşise şi să dea

tot ce putea; câştigase atât de multe lucruri cu el, încât acum, când avea nevoie de ea, nu-l putea refuza. Trebuia să-l însoţească în Blackrocks.

„În drumul lor, petrecură o zi în Auckland. Merrin îşi scoase din cont o sumă considerabilă de bani şi plecă să facă cumpărături. Îşi cumpără genul de haine la care nu îndrăznise nici măcar să se gândească vreodată. Dacă trebuia să se întoarcă la Blackrocks, atunci va încerca să revină pe picior de egalitate cu proprietarii şi pentru asta, avea mare nevoie de armură. Stilul lor de viaţă era complet diferit de al ei şi de al marii majorităţi a neozeelandezilor, dar era convinsă că se va putea descurca.

Amintindu-şi de Blase, păli; pentru că de el îşi amintea cel mai bine. Şi nu erau amintiri din clipele în care îi arătase că dragostea fizică putea duce la o explozie de simţuri inimaginabilă, ci din acel moment când îi privise pe Terry şi pe ea cum se smulgea din îmbrăţişarea lui. Pentru o clipă crezuse că o va ucide, dar strălucirea roşiatică din ochii lui dispăruse treptat când vorbise vărul său, lăsând locul unei priviri reci şi implacabile.

— Stricato! îi zisese el printre dinţi, şi asta a fost tot, dar chiar şi acum ea mai tremura când îşi amintea.

— Ţi-e frig? o întrebă vânzătoarea uşor nedumerită, după care continuă. Eşti din Australia, draga mea? Queensland, poate? Ce oraş frumos aveţi voi acolo, iar rochia asta ţi se potriveşte de minune.

Într-adevăr, aşa era. Albă şi sofisticată, cu două breteluţe subţiri, i se mula perfect pe liniile corpului.

— O cumpăr, spuse Merrin înainte ca raţiunea s-o oprească.

„Şi de ce nu?” se întrebă ea. Ideea era să le arate tuturor că fata pe care fiecare dintre ei o exploatase în felul lui reuşise în viaţă de una singură.

Şi în plus, mai era şi Ellis, care promisese s-o apere. Nu că s-ar fi comparat cu Blase, care era neîndurător, crud şi inteligent, dar măcar prezenţa lui va împiedica gazda să-şi manifeste deschis ura pe care o nutrea pentru ea. Cel

puţin, Merrin aşa spera.

Mai departe, îşi alese lenjeria intimă, scumpă şi frumoasă, potrivită pentru un trusou, şi-şi mai cumpără şi o sticluţă de parfum Opium. Ca şi cum un parfum, deşi avea o forţă misterioasă, ar fi putut s-o apere de cei din familia Stanhope! Totuşi era ceva ce-şi promisese de multă vreme şi avea nevoie de toată încrederea de care putea dispune.

Acum, când se apropiau din ce în ce mai mult de Blackrocks, simţea cum încrederea în sine îi scapă printre degete. Dacă n-ar fi trebuit să se concentreze la condus, acum ar fi tremurat din toate încheieturile. De cum plecaseră din Auckland îşi spusese că fusese o proastă că se lăsase convinsă de Ellis să se întoarcă aici şi să se pună din nou în pericol.

— Ei ştiu că vin? îl întrebă ea brusc.

— Păi, da, presupun că da. Ştiu că vin cu secretara mea şi le-am spus numele tău. Sunt multe persoane cu numele Sinclair, dar nu cred că sunt multe Merrin.

Ea zâmbi şi depăşi o cisternă imensă de lapte.

— Ai dreptate. Aşadar vor putea să se răzbune în maniera lor elegantă.

— Iartă-mă că te întreb, dar nu crezi că exagerezi? Blase Stanhope pe care-l ştiu eu este un diavol arogant, dar de cuvânt şi nu-l cred în stare să înjunghie oamenii pe la spate!

Ellis se mişcă nesigur, gesturile lui ample fiindu-i restrânse de centura de siguranţă.

— Bineînţeles, s-a purtat urât cu tine, dar presupun că timpul i-a mai înmuiat atitudinea. Ştii, în general, oamenii nu caută cu tot dinadinsul să se răzbune pentru presupuse vini ale semenilor lor.

— Desigur.

Începea să înţeleagă că, dacă mai insista asupra acestor evenimente de mult trecute, risca să-l pună pe Ellis într-o poziţie delicată. În definitiv, era prietenul lui Blase; ar fi de neiertat dacă ea ar încerca să-i despartă. N-avea niciun drept să se aştepte ca Ellis să acţioneze pe post de

amortizor între ea şi Blase.

— După cum ai spus şi tu, şase ani sunt destulă vreme, zise ea zâmbind. Poate că ai dreptate, această vizită ar putea să mă elibereze de trecut.

Ellis era prea perspicace ca să se lase păcălit de capitularea ei, dar se relaxă. Merrin îşi promise să nu-l mai sâcâie. Acum regreta că-i făcuse atâtea confidenţe şi nu putea învinui pentru acest lucru decât combinaţia dintre şocul veştii şi coniac. Nu se va mai întâmpla niciodată, îşi spuse ea.

După Whangarei, drumul principal continua spre nord. După ce câţiva kilometri fuseseră prinşi în spatele unui camion, Merrin coti pe un drum lateral care şerpuia printre dealuri şi văi. După alţi câţiva kilometri începură să urce încet la început, apoi din ce în ce mai brusc, traversând dealurile care despărţeau ţinutul de coastă.

Ultimii kilometri îi parcurseră la umbra copacilor şi zgomotele de afară pătrundeau în maşină prin geamul de pe partea lui Merrin. Aerul era dulce şi cald; în nord era încă vară.

— Cam zgomotoase păsărelele, nu-i aşa? Merrin dădu din cap, concentrată. Mult mai bun decât înainte, drumul mai avea încă porţiuni periculoase, iar asta făcea lucrurile interesante.

— Blackrocks începe de aici, îi spuse ea când ajunseră în vârf. Voi opri pe la jumătatea drumului în jos, ca să poţi admira priveliştea.

Ellis nu prea făcea faţă drumurilor lungi, aşa că întâmpină vestea cu un oftat. Ieşi din maşină şi se întinse ca să-şi dezmorţească încheieturile. Privi în jur recunoscător şi încântat.

— Este frumos, observă el, ducându-se spre marginea drumului ca să privească ferma.

Plouase şi atmosfera era umedă şi parfumată. Merrin inspiră adânc şi merse lângă el să privească panorama de la picioarele lor.

— Tot ce vezi este Blackrocks, îi spuse ea încet. Acolo sunt chiar rocile, stânca aceea din roci vulcanice, aceea

peste care se prelinge cascada. De fapt, ferma este şi mai mare, pământurile ei întinzându-se şi după acele dealuri, într-o vale foarte asemănătoare cu cea pe lângă care tocmai am trecut. Tatăl lui Blase a cumpărat-o; ţinutul se usucă rău vara, dar cel din Waiora nu, aşa că, luate împreună, sunt o afacere profitabilă.

El rămase tăcut, cu privirea scrutând întreaga vale, de la stânci până la ţărmul mării şi tot ţinutul dintre ele. Era linişte, atât de linişte că se putea auzi lătratul unui câine ciobănesc care conducea o turmă de oi pe un deal, exact vizavi de ei. Cascada aproape că dispăruse, lăţindu-şi malurile împădurite. Râul îşi continua drumul mai departe spre mare, formând o mlaştină şi o lagună în care trăiau sute de raţe sălbatice. Odată, cineva îl sfătuise pe Blase să dreneze zona, dar el refuzase scurt, spunând că terenurile ude erau un bun de valoare pe cale de dispariţie, aşa că râul şi-a continuat netulburat drumul spre mare.

Vara, laguna era ca o baie caldă, un banc de nisip protejând-o de valurile oceanului.

— Foarte frumos, spuse din nou Ellis.

Merrin încuviinţă. Nu îndrăznea să mai vorbească. Ani de zile visase aceste ţinuturi, tânjise după ele cu o dorinţă aproape patologică. Şi acum era aici, nesimţind altceva decât teamă.

— Cineva urcă dealul, observă Ellis. Aşteptăm să treacă de noi, după care ne continuăm drumul.

Merrin zâmbi când auzi propunerea patronului ei. Era un pasager nervos şi un şofer fără speranţă, dar dacă-l puneai într-un iaht, ar fi fost în stare să înfrunte şi uragane.

— Se pare că este un Land Rover, spuse ea.

Era un Land Rover, o chestie enormă care urca dealul fără ca măcar să încetinească. Merrin privi cum şoferul trage maşina pe dreapta şi părul de pe ceafă i se zbârli. Acesta opri motorul şi sări din maşină.

Era Blase şi o aşteptase.

Chiar în momentul în care Ellis exclamă „Ei, dar ce-i asta, un comitet de primire?”, râse şi-şi strânseră mâinile,

Merrin ştiu că Blase venise până aici tocmai pentru ea. Să o vadă înaintea celorlalţi. Să vadă ce efect avuseseră cei şase ani de zile după cel mai rău soi de deziluzie, asupra fetei pe care o sedusese, după care o abandonase.

Cu un curaj cum numai disperarea ţi-l dă, dădu mâna cu el, ridicându-şi ochii să-i întâlnească privirea.

— Măi, măi, măi, exclamă el strângându-i mâna cu putere, făcând-o să o doară. Aşadar, iat-o pe micuţa Merrin Mowatt! Bine ai venit înapoi la Blackrocks, Merrin.

Cuvintele şi tonul lui nu trădau nimic, însă privirea lui era tăioasă şi, când îi eliberă mâna, degetele ei erau albe de parcă fuseseră strivite.

Dragul de Ellis interveni imediat:

— Merrin tocmai îmi arăta ferma, Blase. Eşti sigur că nu te deranjează că o folosesc ca loc de desfăşurare a acţiunii din romanul meu? Este vorba despre crime şi alte ticăloşii.

Ochii lui Blase străluciră veseli.

— Absolut deloc. Despre ce-i vorba?

— Trafic de droguri. Chipul lui Ellis căpătă aspectul familiar, care-i spuse lui Merrin că este foarte hotărât faţă de ceea ce avea să întreprindă în continuare. Şi asta-i tot ce pot să-ţi spun. Întotdeauna am fost îngrozit că, dacă aş destăinui prea mult din subiectul unei viitoare cărţi, mă va părăsi inspiraţia. Trase adânc aer în piept. Dumnezeule, ar trebui să îmbuteliezi aerul ăsta şi să-l vinzi! Prevăd că vom petrece aici câteva săptămâni fericite. Îţi mulţumesc că m-ai invitat.

— Sper să nu fii prea obsedat de muza ta şi să n-ai chef să cunoşti pe nimeni altcineva, zise Blase încet.

Oricât de înalt era Ellis, gazda lui privea în jos spre acesta. Timpul fusese blând cu el; încă mai era lat în umeri şi puternic, dar anii săpaseră pe chipul său riduri care-i dădeau o înfăţişare şi mai dură şi cinică.

— Nici vorbă, măcar atâta lucru putem face pentru tine. Pot întruchipa foarte bine un geniu dus pe gânduri.

Îşi zâmbiră şi tensiunea dintre ei se mai diminuă, revenind imediat când Blase se întoarse spre Merrin şi o

întrebă:

— Şi Merrin ce poate întruchipa?

Cuvintele insolente fură însoţite de o privire leneşă şi obraznică, plină de subînţelesuri.

— Merrin este cât se poate de originală, îi dădu răspunsul Ellis încruntându-se, iar chipul lui împietri.

— Nici nu insinuam altceva. În definitiv, ţine minte că noi o cunoaştem cu mult înainte de a o cunoaşte tu. De cât timp, Merrin?

— Am venit aici când aveam opt ani. Cât de calmă îi suna vocea; spera ca şi chipul să-i fie la fel de calm. Şi am plecat la două zile după ce am împlinit optsprezece ani.

Trăsăturile frumoase ale chipului lui nu dezvăluiau nimic altceva decât urma unui interes faţă de aceste două vechi cunoştinţe pe care tocmai le reîntâlnise.

— Aşadar, zece ani. Şi o parte din aceştia i-ai trăit împreună cu noi, la fermă. Încă o dată privirea lui tăioasă o scrută. De cât timp eşti cu Ellis?

— Lucrez pentru Ellis de… ăăă… cinci ani.

„Şi n-ai decât să-ţi imaginezi orice vrei”, gândi ea şi sfidarea o făcu să roşească un pic. Era complet nedrept din partea lui să-l implice şi pe Ellis în bătălia lor; înţelesese exact implicaţia întrebării lui şi-i păru rău, atât pentru Ellis, cât şi pentru sine.

— Avem o mulţime de lucruri să ne povestim, zise el, în spatele zâmbetului ghicindu-se clar ameninţarea. Îmi va face o deosebită plăcere. Vai, cât de mult are să-mi placă!

Ellis se încruntă din nou uşor stânjenit, privirea lui pătrunzătoare plimbându-se de la unul la celălalt.

— Ei bine, ar fi cazul să pornim mai departe. Încotro mergeai, Blase? Sunt sigur că n-ai venit până aici doar ca să ne întâmpini.

— Mă tem că ai dreptate. Am o mică problemă de rezolvat la vecini, dar mă voi întoarce repede. Mătuşa Hope este nerăbdătoare să te revadă; vă va ţine companie până mă întorc eu.

Zâmbi din nou. Odinioară, Merrin crezuse că avea un zâmbet frumos; acum ascundea numai cinism. Se întoarse

brusc şi pulsul i se acceleră când el o ajută să se urce în maşină.

— Pe mai târziu, îi promise el după ce închise portiera şi porni spre Land Rover, înalt şi puternic, părul blond închis subliniindu-i trăsăturile mândre. Ridică mâna spre ei salutându-i şi porni motorul. Zgomotul maşinii se pierdu încet. Merrin roti cheia în contact şi porni.

Parcurseră tăcuţi restul drumului, până ajunseră la poalele dealului, când Ellis zise brusc:

— Nu cred că a fost o idee strălucită să te aduc aici. Este un om greu de descifrat şi am impresia că încă n-a uitat.

— Cu siguranţă, îi răspunse ea calmă, însă cred că vom reuşi să ne păstrăm calmul. Vom sta aici doar câteva săptămâni şi nu cred că va abuza de mine de faţă cu voi toţi. Şi poţi fi sigur că n-am de gând să discut cu el între patru ochi. După cum ai spus şi tu, suntem doi oameni civilizaţi, nu?

N-avea cum să-şi încrucişeze degetele, dar simţea nevoia inconştientă să facă un gest care să-i demonstreze resemnarea în faţa sorţii. Ştia – mai bine decât oricine altcineva – că, sub acea superbă înfăţişare, magnetică, Blase ascundea o atitudine şi nişte reacţii foarte necivilizate. Deşi scurtă, această întâlnire îi demonstrase că timpul nu-i modificase comportamentul şi atitudinea faţă de ea. Încă o mai ura. Acum era de-a dreptul îngrijorată la gândul că urma să-şi petreacă următoarele câteva săptămâni aici. N-avea nici cea mai mică intenţie să rămână singură cu gazda sa.

— Bineînţeles, rosti Ellis cu o voce seacă. Ei bine, cum a fost?

Merrin îşi muşcă buzele.

— Am fost puţin şocată, dar asta a fost tot. Sincer, Ellis, cred că lucrurile ar sta mult mai bine dacă ai da uitării mica mea poveste tristă. Nu vreau să consideri de datoria ta să mă protejezi; asta ar putea fi o barieră între tine şi Blase şi v-ar strica prietenia. În definitiv, ce mi-ar putea face? Câteva jelituri acum n-or să mă omoare.

Dar a avut şi o parte bună această întâlnire: mi-a demonstrat că, după şase ani, nu mai simt nimic pentru el. Suntem doi oameni complet diferiţi.

— Dar ce simţi acum pentru el?

Ea râse răguşit.

— Rezervă, circumspecţie.

În timp ce vorbeau, avansau spre coastă. Acum încetiniră şi trecură prin dreptul primei porţi care închidea ţarcul vitelor şi care, întâmplător, servea şi ca sistem de avertizare a vizitatorilor care soseau.

— Ei bine, probabil nu vei greşi prea mult dacă nu uiţi acest lucru, spuse Ellis, zâmbind oarecum uşurat.

Drumul trecea pe sub umbra copacilor ce se înşirau de-a lungul drumului şerpuitor, iar Merrin se gândea la reacţia lui Ellis. Dacă va fi nevoie, îi va sări în ajutor, dar ar fi cu mult mai fericit dacă nu ar fi nevoie!

„Deci, fără prostii”, îşi spuse ea cu fermitate. În definitiv, ce i-ar putea face Blase? Doar insulte cu subînţeles, o sfidare pe care o simţise până în măduva oaselor: lucruri cărora le putea face faţă. Era la fel de puternică ca şi el şi nu va accepta să fie obiectul răzbunării lui. După cum îl ştia, asta îl va înfuria enorm.

— Cabanele muncitorilor, îi spuse ea lui Ellis, arătând spre cinci căsuţe aşezate la distanţă de drum.

— Cabane? Mie mi se par nişte case foarte confortabile.

Pe linia perfectă a buzelor ei se ivi un zâmbet.

— Întotdeauna au fost numite cabane, probabil o reminiscenţă din vremurile când nu prea contau condiţiile în care trăiau muncitorii angajaţi. Două dintre acestea sunt construite de curând, după plecarea mea.

Una dintre ele înlocuise casa în care trăise familia ei, dar nu văzu niciun motiv să menţioneze acest lucru.

— Altceva?

Ea ridică din umeri.

— Sunt atentă la drum. În faţa noastră este conacul.

Acolo se ridica, de o frumuseţe maiestuoasă, o clădire albă joasă, dar foarte întinsă, veche cam de

patruzeci de ani, proiectată de un arhitect care combinase frumuseţea şi drama ţinutului cu nevoile din acele timpuri ale familiei Stanhope.

— Superb! exclamă Ellis cu răsuflarea tăiată.

— Ca şi proprietarul, încuviinţă cu cinism Merrin. Şi înăuntru este minunată. Mobilă atât antică, cât şi modernă, obiecte de artă, picturi… Familia Stanhope are gusturi excelente şi suficienţi bani ca să-şi poată permite acest lux. O invitaţie la Blackrocks este apreciată drept o mare favoare.

Expresia ei se închise, devenind aproape sumbră pe măsură ce se apropiau de casă. Drumul era un cerc imens, iar zona centrală era o insulă de vegetaţie, deasă ca o junglă, blocând efectiv vederea casei dinspre poartă.

— Aici au stat familii regale, îi spuse lui Ellis, oprind în faţa intrării principale. Şi câţiva dintre actorii şi starurile cu purtări mai alese, diplomaţi şi politicieni, însă, bineînţeles, niciun star pop.

Ellis râse, admirând terasa cu coloane înalte, tufele de trandafir sălbatic şi liliac, care parfumau aerul, toate acestea cu o graţie de vis ce plutea peste casă şi grădină.

— Mă bucur să constat că nu ţi-a dispărut simţul umorului, zise el, deşi este puţin cinic. Ah, uite că ne-a ieşit cineva în întâmpinare.

Merrin simţi un fior de gheaţă în lungul coloanei. Cu un zâmbet la fel de rece ca munţii Antarcticii, doamna Grier – Hope Grier, sora tatălui lui Blase – ieşise să-i întâmpine.

— Merrin, spuse ea încet. Nu ai îmbătrânit nici măcar cu o zi, draga mea.

Nu s-ar fi putut spune acelaşi lucru şi despre ea. Părul, care fusese vopsit discret în blond, acum era cenuşiu; timpul fusese dur cu pielea ei fină, deşi trăsăturile, la fel ca ale nepotului ei, rămăseseră la fel de arogante. Hope Grier arăta exact cum era, o femeie care nu simţise niciodată nevoia să-şi examineze motivele sau să se îndoiască de necesitatea acţiunilor ei.

Merrin făcu prezentările, îl privi pe Ellis cum încerca

să topească gheaţa şi reveni în mod firesc la poziţia ei dintotdeauna, doi paşi în urma lor, în timp ce Hope îl conducea în casă.

— Probabil că mai întâi doriţi să vedeţi camerele, spuse ea, aşa că Sandy vă va aduce bagajele înăuntru. Domnule Kimber, v-am dat o cameră cu vedere spre mare. Şi, Merrin – pentru prima oară, de sub masca lui Hope răzbătu o umbră de stânjeneală – Blase s-a gândit că probabil vei prefera vechea ta cameră. Dacă nu o mai vrei, atunci putem pregăti foarte repede alta.

Aşadar, urma să fie ţinută din scurt. Merrin zâmbi.

— Nu, nu-i nevoie. Mă bucur că locuiesc din nou în ea, vă mulţumesc.

— A fost redecorată. Hope îi arătă drumul ce trecea prin bucătărie. Îţi mai aminteşti drumul?

— Perfect.

Aproape nimic nu se schimbase. Chiar şi mirosul era acelaşi, un amalgam de ceară, parfum de flori şi mirosul abia sesizabil de mobilă veche şi, deasupra tuturor acestora, aroma mării.

Cineva se mişcase în bucătărie. Rezistând ispitei de a băga capul pe uşă să vadă dacă doamna Fieldgate mai era încă acolo, Merrin străbătu tăcută culoarul ce se termina cu o uşă. Şi iată camera ei, la început camera de odihnă a servitorilor. Înainte fusese plăcută şi distinsă; acum era mobilată cu un asemenea lux, încât rămase în uşă cu ochii măriţi de uimire, căutând în zadar ceva în jur care să amintească faptul că odinioară această cameră fusese a ei.

Camera aceasta fusese un loc confortabil de dormit, nimic mai mult. Acum era un fel de budoar, un dormitor devenit un simbol al adoraţiei feminităţii. În locul patului ei îngust, era un divan lat împodobit cu perne de mătase de culoare crem. Mătăsuri şi satin în culori blânde, mobilă în stil oriental – Merrin se înroşi deodată şi-şi duse mâinile la obraji. Camera aceasta aproape că era decadentă, făcută pentru bucuria plăcerilor senzuale într-o ambianţă exotică, erotică.

Stătea încă în mijlocul camerei privind de jur-

împrejur uimită, când un uşor ciocănit în uşă fu urmat de apariţia unui bărbat de vârstă mijlocie, înalt şi subţire, care o privi cu ochi dezinteresaţi. Îi aduse bagajele şi i le puse jos cu o bufnitură.

— Mulţumesc, spuse încet Merrin.

El dădu din cap.

— Baia este acolo, o informă laconic, arătându-i uşa şi apoi dispărând.

Era micuţă, dar din nou acelaşi lux voluptuos era evident. În timp ce se spăla şi se schimba într-o rochie aproape severă, Merrin încercă să ignore stânjeneala pe care i-o provoca această opulenţă. Era o cameră pentru o amantă. Îşi muşcă buzele şi ridică din umeri. Ar fi nebună dacă ar lăsa pe cineva s-o enerveze. În câteva minute, despachetă, se rujă din nou şi se studie în oglinda de pe uşa şifonierului.

Mică de statură şi foarte suplă, nu putea fi considerată frumoasă, dar ştia că delicateţea pielii şi trăsăturile caste ale chipului îi dădeau un aer exotic, subliniat de ochii de un verde strălucitor, mărginiţi de gene negre, la fel ca părul. Odinioară îşi blestemase farmecul, dar cu timpul, adoptase un aer suficient de detaşat care să-i ţină la distanţă pe majoritatea bărbaţilor. Acum îi devenise ca o a doua piele; se relaxa numai în prezenţa câtorva prieteni apropiaţi. Numai ei o vedeau aşa cum era, cu un umor oarecum cinic şi un suflet prea bun pentru propriul ei bine.

— Merge, spuse ea, încruntându-se la reflexia din oglindă, şi ieşi din camera frumoasă şi tulburătoare pentru a li se alătura lui Hope şi lui Ellis.

Capitolul 2

Erau afară pe terasă şi admirau marea. Hope Grier ridică privirea când intră Merrin pe uşă şi-i zâmbi. Însă ochii îi rămăseseră reci.

— Ah, iată-te! Tocmai îi spuneam domnului Kimber că au trecut vreo şase ani de când ne-ai părăsit. Privirea ei rece se opri pe moment pe verigheta subţire de pe degetul fetei, apoi alunecă mai departe, întâlnindu-i privirea, după

care se întoarse spre Ellis. Presupun că vei observa câteva schimbări.

— Priveliştea de pe deal este cam aceeaşi, îi răspunse Merrin.

Părea incredibil că această femeie, preocupată acum să toarne ceai în ceşti, putuse să mintă şi să arunce lupilor o biată fată, doar de dragul fiului ei. Aceste momente erau cu siguranţă la fel de dureroase pentru ea, cum erau şi pentru Merrin.

Deodată îşi dădu seama; compasiunea îmblânzi privirea verde, profundă şi rece, a lui Merrin. Când Hope îi vorbi din nou, ea îi răspunse cu mai multă blândeţe, aşa că, atunci când Blase li se alătură, jumătate de oră mai târziu, cei trei păreau să se simtă bine împreună.

Sosirea lui readuse tensiunea între ei, o încordare permanentă care perturbă calmul atmosferei din grădină. Nervii lui Merrin se întinseră; era o adevărată tortură pentru ea să-i întâlnească privirea dură. Reuşi însă să ascundă cât de mult o intimida prezenţa lui. A fost extrem de fericită când, după ceai, îl luă pe Ellis cu el în birou.

— Unde îşi vor povesti întâmplări din timpul şcolii şi se vor pune la curent cu noutăţile despre prietenii comuni, spuse Hope în glumă. Cred că vrei să te odihneşti, Merrin, ai condus foarte mult azi. Sau poate ai prefera o plimbare prin grădină?

Deci, nu era singura care nu-şi dorea să discute.

— Da, aş vrea să văd ce s-a mai schimbat prin grădină, răspunse Merrin.

De acum încolo va fi mai uşor, pentru că Ellis era nerăbdător să-şi înceapă lucrul, ea va fi ocupată şi Blase – departe toată ziua. Mai rămâneau doar serile şi era sigură că-i putea evita pe Hope şi pe Blase în cea mai mare parte a timpului.

Însă până atunci mai era vreme şi era minunat să hoinărească pe pajiştile întinse care duceau spre piscină. Învăluită în parfumul florilor, reuşi să uite chiar şi că-i era ameninţată liniştea psihică în timpul acestei vizite. Masca disciplinată de pe chipul ei, care îi ascundea adevăratele

emoţii, se relaxă şi porni încet pe pajiştea plină de flori care, prin culorile şi formele lor exotice, se potriveau perfect cu graţia arhitecturală a casei.

Se petrecuseră multe schimbări de când plecase ea. Curioasă, se îndreptă încet spre piscină.

Aceasta se afla undeva spre capătul grădinii, unde o plantaţie de copaci delimita această zonă de cele de vest şi de sud. Cândva fusese o zonă mlăştinoasă, apoi apa fusese drenată şi în locul acesteia fusese construită o piscină cu mozaic roman; elegantă, dar oarecum nepreaavând ce căuta în acest peisaj.

Acum era mult mai mare, de formă neregulată, aşezată în mijlocul grădinii, amplasată cu grijă ca să dea o impresie dezordonată printre copaci, trunchiurile negre ale acestora contrastând plăcut cu verdeaţa din jur. Mozaicul dispăruse şi interiorul piscinei fusese vopsit într-o culoare închisă. Întreaga zonă fusese gândită astfel încât să pară un luminiş cu un mic spaţiu în mijloc.

Privirea lui Merrin fu atrasă spre terasa unde odinioară fusese o construcţie de forma unui templu grecesc. Şi aceasta dispăruse şi fusese înlocuită de o construcţie joasă din lemn. Şezlonguri şi scaune ispiteau eventualii vizitatori. Merrin porni într-acolo şi se aşeză, privind apa lacului. Dacă ar fi închis ochii, încă ar mai fi putut vedea micul templu, atât de nelalocul lui acolo, atât de calm şi elegant, cu coloanele şi camera din spatele lor, răcoroasă chiar şi în mijlocul verii.

Se întâmplase în februarie, cea mai călduroasă lună, iar ea îşi păstrase obiceiul de a veni aici să înoate în fiecare dimineaţă devreme. De multe ori Blase avea invitaţi seara şi nu-i plăcea să înoate atunci; întotdeauna el se comportase ca un frate mai mare, dar sensibil, iar Merrin ştia că Hope ar fi preferat ca ea să fi stat departe de el. Tinerei nu-i plăcea să vadă eforturile pe care unele femei le făceau ca să-i atragă atenţia lui Blase. Nu-i plăcea nici felul în care ochii lui Terry Grier alunecau pe corpul ei. Abia aştepta să se sfârşească vacanţa şi să se întoarcă la şcoală.

Aşa că se scula odată cu răsăritul soarelui şi se strecura de-a lungul pajiştii spre piscină, unde se scufunda în apa rece cu tot entuziasmul pe care îl datora celor şaptesprezece ani ai ei. Crezuse că nimeni nu ştia despre înotul ei matinal, aşa încât apariţia lui Blase o surprinsese – şi o încântase, în acelaşi timp.

De când se ştia, fusese îndrăgostită de el şi de fiecare dată când îl vedea, inima îi bătea mai repede. Însă, în acea dimineaţă senină ea nu rostise niciun cuvânt, doar îi zâmbise, apoi îşi continuase turele, înotând cu mişcări precise şi hotărâte, cum îi era şi caracterul.

Când termină, el rânji:

— Hai să vedem dacă mă poţi întrece.

Era o veche glumă a lor, la fel cum era şi faptul că îi dăduse un avans de câţiva metri şi tot o învinsese cu uşurinţă. Dar de data asta, când întinse mâna, în loc să se prindă de marginea bazinului, se agăţă de pieptul lui. Ruşinată şi mai mult înspăimântată de propriile reacţii, îşi retrase imediat mâna, dar el rosti cu glas răguşit: „Nu”, şi îi readuse mâna la loc, pe pieptul lui.

Ceva se mişcă în stomacul ei. Îşi ridică privirea spre el şi observă că, deşi trăsăturile îi rămăseseră împietrite, în ochi îi apăruse o strălucire nouă pe care n-o mai văzuse până atunci.

— Blase?

Acest cuvânt sună ispititor, pe jumătate şoptit; el zâmbi, şi cu o mână o prinse de umăr şi o apropie de el.

Ea purta un bikini foarte micuţ. Când se atinseră, Merrin simţi un fior care îi parcurse întregul corp. Ar fi trebuit să i se facă frică, dar părea foarte firesc să fie ţinută în braţe de el, cum firesc era şi să-i simtă buzele pe frunte şi să ştie că ceea ce simţea pentru ea nu era nici pe departe un sentiment frăţesc.

— Sst, spuse el şi-i sărută ochii închişi, apoi buzele.

Merrin se crispă, dar buzele lui erau blânde, tandre şi convingătoare. Ea era complet neştiutoare, inocentă, dar instinctiv se relaxă, deschise gura în semn de invitaţie pe cât de senzuală, pe atât de timidă.

Blase râse, un sunet ciudat din piept, iar corpul lui se încordă, strângându-i-l pe al ei, iar ea atunci realiză ce voia el. Pentru un moment i se făcu frică, şi încercă să se desprindă din braţele lui, dar el zise încet:

— N-am să-ţi fac rău, Merrin, îţi promit. Te-am aşteptat atât de mult să te maturizezi, încât mi-am pierdut răbdarea. Te iubesc, dragostea mea, şi ştiu că şi tu mă iubeşti.

Mai înainte ca ea să spună ceva, el acceptă invitaţia buzelor ei, sărutând-o într-un mod foarte diferit de cum o sărutase anterior. Până atunci, ea nu ştiuse că un sărut poate să-ţi facă fiecare nerv să vibreze sau că trupul ei avea nevoi care o făceau să uite de orice i-ar fi spus bunul simţ.

Când Blase îşi ridică încet capul, tremura, iar ea avu un sentiment de triumf că-l putea afecta într-o asemenea măsură.

— Merrin? zise el încet, cuprinzându-i capul între mâinile lui puternice.

Ea era atât de timidă, încât nu putea să-l privească în ochi. Instinctiv, îşi ridică braţele şi-i îmbrăţişă gâtul. Îşi lipi faţa de gâtul lui, simţindu-i bătăile puternice ale inimii. Aşa cum erau, uzi şi atât de aproape unul de celălalt, ar fi putut foarte bine să fie goi. Ea n-avea nicio intenţie să-l oprească din ce avea el de gând să facă, aşa că fu dezamăgită când constată că el urca scările cu ea în braţe.

Când ajunseră la micul templu, o puse jos şi o privi în ochi, privirea lui sălbatică şi fierbinte alunecându-i pe obraji şi pe buzele moi, uşor înroşite din cauza sărutului.

— Oh Dumnezeule, murmură el, ar trebui să fiu spânzurat! Eşti doar un copil.

Şi vru să se depărteze de ea. Dar acum dorinţa care se ridicase în ea era mult mai puternică decât frica sau timiditatea. Cu un curaj de care nu s-ar fi crezut în stare, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe umăr, atingându-i pielea răcoroasă cu mâinile şi buzele; nu realiză cât de provocatoare fuseseră gesturile ei.

— Încetează! se răsti el, apucând-o de părul ud, dar

ea râse, pentru prima oară conştientă de puterea pe care i-o dădea feminitatea şi-l privi pe sub gene ispititor, după cum considerase ea.

Sub degete simţi cum se accelerează bătăile inimii lui. Blase rosti cu voce tare:

— Încep să cred că eşti mai îndemânatică decât lasă să se vadă înfăţişarea ta de şcolăriţă.

Ar fi vrut să-i spună că se datora şi prezenţei lui, care o influenţa enorm, dar el o sărută din nou, iar mâna îi alunecă pe spate spre funda care îi lega bikini-ul şi atunci a fost prea târziu.

Merrin îşi muşcă buzele cu putere până când dădu sângele. În acea dimineaţă, Blase îi acceptase invitaţia, ducând-o într-o călătorie fantastică, iar când, în sfârşit, se aşezară unul lângă altul, împăcaţi şi satisfăcuţi, lumina răsăritului de soare se strecura printre coloanele micuţului templu.

Dacă închidea ochii, Merrin putea să revadă în minte fiecare clipă a acelei dimineţi, relaxarea languroasă a corpurilor lor îngemănate, soarele şi cerul albastru, foşnetul frunzelor magnoliei, senzaţia şi aroma corpului lui Blase.

Dumnezeule, cât de naivă a putut să fie! Poate faptul că-şi pierduse mama când avea doar cincisprezece ani avusese un rol în această poveste; Hope nu-i fusese de niciun ajutor şi cealaltă femeie care i-ar fi putut fi de ajutor era Moira Fieldgate, menajera. Dar Moira a fost îngrozită când Merrin a întrebat-o ceva despre care aflase dintr-o lecţie de biologie, în inocenţa ei, aşa că, după aceea nu mai fusese niciodată tentată să i se confeseze.

Oh, ştia ce însemna viaţa, îşi aminti ea acum cu cinism. Ceea ce nu înţelesese era că sângele fierbinte şi apropierea puteau conduce la apariţia unei situaţii când dorinţa putea fi foarte uşor confundată cu dragostea. Blase avea un magnetism deosebit de puternic, iar ea îi căzuse pradă, fiind prea tânără ca să i se opună. Când el îi spusese că o iubeşte, ea îl acceptase ca pe stăpânul ei, incapabilă să reziste impulsurilor propriului corp şi magiei

prezenţei lui.

Ea îi dăduse frâiele vieţii sale, dar el probabil că-şi imaginase, când ea se predase, că de fapt nu era chiar atât de nevinovată cum crezuse el, pentru că altfel n-ar fi crezut minciunile lui Terry.

Pe buze îi apăru un zâmbet amar. Dacă ar fi fost mai calculată, dacă l-ar fi făcut să aştepte mai mult pentru a-şi satisface plăcerile, poate că n-ar fi luat în seamă vorbele lui Terry; greşeala ei fusese ardoarea şi generozitatea.

O slăbiciune a fetelor tinere! Ei bine, acum depăşise situaţia. Dar rămăsese în razele soarelui, cu lacrimi în ochi până când o mişcare uşoară o făcu să sară în picioare, cu pumnii strânşi. Era Blase, desigur, care venea spre ea, cu o expresie dură şi periculoasă pe chip; conştientă că ar atrage atenţia dacă şi-ar şterge lacrimile, nu voia să se întoarcă, aşa că începu să clipească din ochi repede. *Nu* se va arăta înfricoşată.

După câteva clipe, ea zise.

— Salut. Ce-ai făcut cu Ellis?

— Este ocupat să aranjeze biroul pentru tine. După o pauză lungă, o întrebă: Este iubitul tău?

Merrin vru să-l pălmuiască, dar prudenţa o făcu să adopte o atitudine mai înţeleaptă. O privea cu o aroganţă rece, ca şi cum i-ar face mare plăcere să se certe cu ea.

— Asta nu-i treaba ta, răspunse ea distantă, şi porni pe lângă el pe cărarea spre casă.

El o apucă brutal de mână:

— Spune-mi, fir-ai să fii!

Era inutil să se lupte cu el. O privire aruncată asupra trăsăturilor hotărâte ale chipului lui o avertiză că Blase nu-i va da drumul până nu-i va răspunde.

— Priveşte-ne şi ai să-ţi dai seama! ricană ea. Şi dă-mi drumul! Urăsc atingerea ta!

El zâmbi şi crescu forţa presiunii până când ea icni, cu buzele albite de durere.

— Blase… reuşi ea să spună înspăimântată acum cum numai o dată în viaţa ei fusese. Te rog… *Ah*!

Îi dădu drumul şi mâna lui alunecă acum în sus peste

umăr şi i se opri la gât, strângând-o cu putere şi sugrumând-o.

— De ce te-ai întors, Merrin? o întrebă el privind-o dur şi cu răceală, momentul de emoţie intensă dispărând.

— Pentru că Ellis are nevoie de mine.

Era hipnotizată de privirea lui. Incapabilă să se uite în altă parte, incapabilă să mintă. Presiunea cu care el îi strângea gâtul crescu şi mai mult.

— Şi tu faci tot ce vrea Ellis?

O durea când înghiţea, dar totuşi înghiţi în sec.

— Nu mai fi atât de ofensat! M-a angajat să-i bat la maşină cărţile.

— Ştie că am fost iubiţi? Degetele lui o strânseră şi mai tare când ea nu răspunse. Vreau să-mi spui adevărul, adăugă el.

— Da.

Trase aer cu putere în piept, putând din nou să respire cu uşurinţă. Mâna lui căzu într-o parte. Ea vru să se întoarcă, dar el o prinse de umăr, iar ea îngheţă.

— Nu pleca. Avem multe de discutat. Vino să bei ceva cu mine.

— Nu. Nu vreau să vorbesc cu tine. Instinctiv, ştiind deja că întrebarea ei era sortită eşecului, îl întrebă: Blase, de ce nu poţi uita trecutul? Ce-a fost odată a trecut; ce s-a întâmplat cu şase ani în urmă li s-a întâmplat unor oameni complet diferiţi. Chiar trebuie să purtăm ranchiună?

— De ce i-ai spus lui Ellis despre relaţia noastră?

Aceeaşi voce uşor plictisită, aceeaşi privire atentă. Merrin oftă.

— A trebuit să-i explic de ce nu voiam să vin aici.

— Aşadar, în ciuda apelului tău la reconciliere, nici tu n-ai uitat trecutul.

— …Nu. Îşi ridică ochii spre el şi-l privi în ochi. N-am spus c-aş fi uitat, ci că ar fi cazul să-l uităm. Şase ani sunt un timp destul de lung.

— De acord cu tine.

El zâmbi cu o ironie abia ascunsă. La exterior, anii nu-l schimbaseră prea mult. Întotdeauna fusese chipeş şi

încă mai era, dar nebunia tinereţii fusese înlocuită de un autocontrol de fier care-l făcea mai ameninţător decât fusese în tinereţe.

— Vezi vreo diferenţă?

Întrebarea o conştientiză că-l privea cu insistenţă. Se înroşi uşor, dar reuşi totuşi să-i răspundă calmă:

— Nu prea. Ai fost chipeş la tinereţe – vei fi chipeş şi la optzeci de ani.

— Şi asta-i tot ce te-a interesat, nu-i aşa?

Neluându-i în seamă privirea întrebătoare, ridică mâna şi o mângâie pe bărbie, atingându-i colţul gurii.

— Tu te-ai schimbat. Erai o copilă drăguţă când ai plecat; acum eşti frumoasă. Au fost nişte ani profitabili pentru tine, presupun.

Merrin se gândi la Paul, cum i se prelingea sângele din rana de la cap peste chipul mort, la copilul ei care murise înainte de a se naşte, la durerea, angoasa şi regretele amare. Din piept îi scăpă un suspin înăbuşit.

— Foarte profitabili, răspunse ea, ferindu-se de mâna lui. După cum vezi şi tu.

— Şi a mai fost, desigur, căsătoria ta. Ce s-a întâmplat? Un divorţ?

— Nu. A murit într-un accident de maşină, îi răspunse încet Merrin, privindu-l cu răceală.

— Îmi pare rău.

Blase vorbise pe un ton nepăsător, care-i dezvălui că nimic din ce-i spunea ea nu-i era necunoscut. Furioasă de atitudinea lui, adăugă sec:

— Unii reuşesc să treacă, în timp, peste orice. Ceea ce, sublinie ea cu hotărâre, ne aduce înapoi de unde am plecat. Nu vreau să-mi petrec timpul aici încercând să te evit.

— Crezi că ai putea?

— Reuşeşti într-adevăr să devii nesuferit şi imposibil de ignorat, îi replică ea cu emfază, înlăturându-şi de pe tâmplă o şuviţă de păr.

Era sfârşitul fierbinte, aproape înăbuşitor al unei zile perfecte. Aşa era vremea în ţinuturile nordice, îşi spuse ea.

Aici erau feriţi de briza mării, care se făcea simţită în fiecare seară când soarele apunea în spatele dealurilor Blackrocks. Rochia i se lipise de spate din cauza umezelii, subliniindu-i liniile corpului şi simţea picăturile de transpiraţie care i se adunau pe vârful nasului.

— Aşadar, semnăm un pact, da?

Ea îşi ridică ochii şi întâlni privirea rece, foarte calmă din ochii lui. Fu străbătută de un fior ciudat. Ca să scape de acea senzaţie, zise încet:

— Putem. după şase ani?

Blase ridică mâna; după un moment de ezitare, Merrin îi strânse mâna, crezând că voia să încheie înţelegerea printr-o strângere de mână. Dar el îi ridică mâna şi i-o sărută, atingându-i palma cu vârful limbii.

Merrin tresări, uimită şi şocată de violenţa propriei sale reacţii.

— De ce ai făcut asta? îl întrebă ea, menţinându-şi cu greu vocea calmă.

Ironia apăru din nou în zâmbetul lui.

— Un experiment doar, îi răspunse el eliberându-i mâna. Deci, hai să încheiem pactul. Te voi trata ca pe o veche prietenă, iar tu te vei comporta ca o veche prietenă. Nu mă vei mai evita de parcă aş fi contagios şi vei lăsa deoparte masca asta de gheaţă.

— Doar doi prieteni vechi, spuse ea surprinsă de hotărârea lui, dar întâmpinând-o cu bucurie.

El zâmbi şi-şi petrecu un braţ în jurul umerilor ei, întorcând-o astfel încât să fie cu faţa spre scările ce coborau pe pajişte. În timp ce avansau spre ele, Blase o întrebă:

— Îţi place să lucrezi cu Ellis?

— Foarte mult. Este un om drăguţ şi un profesionist. Nu-mi face probleme şi nu-i ranchiunos.

Vocea ei se îmblânzi, căpătând un ton afectuos. Nu va putea uita niciodată că atunci când a candidat pentru acel post, înspăimântată şi disperată, la numai două luni după dubla ei tragedie – a pierderii copilului şi a lui Paul – Ellis o angajase şi avusese răbdare cu neîndemânarea ei. Îi

datora atât de mult, poate chiar şi sănătatea.

— Cât de norocos este Ellis, comentă el încet.

— Cât de norocoasă sunt eu.

Sinceritatea ei nu putea fi pusă la îndoială.

Voia să-i dea de înţeles în mod explicit că nu intenţiona deloc să reia relaţia cu el. Acel vechi instinct, caracteristic oricărei femei, o avertiza că, deşi o dispreţuia, nu era imun la farmecul ei. Şi deja se mai fripsese o dată. Aşa că, dacă el îşi imagina că nutreşte mai mult decât o afecţiune pentru Ellis, atunci era treaba lui.

Ajunseră la scări; Merrin le folosi drept scuză ca să se elibereze de sub greutatea braţului lui. Cu şase ani în urmă, un asemenea gest ar fi ridicat-o în al nouălea cer, pentru că atunci el insistase să fie discreţi, să nu rişte să fie văzuţi de cineva. Ce ipocrit fusese, gândi ea cu răceală. Comportându-se ca un frate mai mare în timpul zilei, prietenos dar puţin distant, în timp ce noaptea.

Îngrozită de direcţia în care i-o luaseră gândurile, făcu câteva comentarii despre schimbările pe care le observase.

El îi îngădui să se elibereze, mulţumindu-se să continue discuţia cu farmecul lui caracteristic, strălucirea din ochi care îi trăda adevăratele gânduri fiind ascunsă de gene. Pentru Ellis şi Hope, care îi aşteptau pe terasă, probabil că păreau doi vechi iubiţi care se hotărâseră să fie prieteni. La baza scărilor casei, Blase spuse ceva care o făcu să râdă, iar sunetul cristalin al râsului ei se repercută în aerul limpede. Merrin prinse privirea lui Ellis şi-i zâmbi cu toată siguranţa de sine pe care o putea afişa.

Şi Hope îi privise, dar trăsăturile ei patriciene erau ţinute ferm sub control. Ca şi cum râsul lui Merrin eliberase o tensiune ascunsă în sufletul ei, se relaxă devenind amabilă.

— Ai fost plecată atâta timp, încât m-am gândit să trimit pe cineva după tine, remarcă ea, dar tonul vocii ei trădă faptul că nu era cazul să fie luată în serios.

— Am găsit-o admirând piscina, spuse Blase în timp ce lua o sticlă cu băutură. Presupun că acum bei alcool,

Merrin, nu? Cu ce să te servesc?

— Sherry, te rog. Sec.

Gustul băuturii pe limbă îi făcu plăcere, micul ritual al sorbirii lente a acesteia relaxând-o şi făcând-o să realizeze cât de încordată fusese în ultima jumătate de oră. Deodată săptămânile pe care Ellis le planificase să le petreacă la fermă i se părură o eternitate.

Tremurând, comentă schimbările realizate în grădină, eliberându-şi gândurile de amintiri. Întotdeauna Hope fusese mult mai interesată de grădină decât de casă, dar gusturile ei se rezumau la simetria rigidă a rondurilor. Ascultând-o cum vorbea, Merrin trase concluzia că, deşi îşi asuma meritele pentru majoritatea schimbărilor din grădină, nu era de acord cu aspectul actual al piscinei.

Aşadar, fusese ideea lui Blase, concluzionă Merrin. Se întrebă ce-l determinase să şteargă tot ceea ce fusese o mică nebunie încântătoare. Ei îi plăcuse enorm piscina; fusese frumoasă, înconjurată de ulmi aduşi din Italia de bunica lui Blase. Pajiştea plină de camelii, trandafiri şi liliac dădea locului o înfăţişare continentală, odihnitoare. Iar micul templu fusese decorat ca să se potrivească cu restul.

Probabil doar o altă schimbare la fel ca şi dormitorul ei şi noile case. Şase ani au fost un timp destul de lung, iar lui Blase, care era proprietar de pământuri, îi plăcea să se extindă; cu siguranţă vor mai urma şi alte schimbări.

— …aşa că, atunci când vechile boschete au murit, le-am plantat pe cele Hawaiiene în locul lor, termină Hope de povestit. Şi se simt bine aici.

Simţindu-se vinovată, Merrin dădu din cap, razele blânde ale soarelui căzându-i pe buclele negre.

— Încă mai colecţionaţi trandafiri rari? o întrebă ea.

Era plăcut să stai în acest loc adăpostit şi să bei un sherry bun când soarele apunea. Din acest unghi, marea nu se vedea, singura dovadă a existenţei ei fiind foşnetul uşor al valurilor.

„Viaţă de bogătaşi”, gândi Merrin sardonică, scoţând sunetele cuvenite ca răspuns la cuvintele lui Hope. În

spatele lor, Ellis şi Blase pălăvrăgeau, prietenia lor fiind dezvăluită de pauzele lungi care le punctau conversaţia. Petrecură o oră idilică înainte de cină, o oră de relaxare într-o companie plăcută, mai ales că Blase părea să ţină cont de înţelegerea lor.

Atunci ce o neliniştea? Poate faptul că nu-i prea venea să creadă. Blase acceptase prea repede propunerea ei. S-ar fi potrivit mai mult caracterului lui continuarea vendetei către finalul amar şi inevitabil. Fusese rănit în punctul lui cel mai vulnerabil – mândria – şi cruzimea din acea ultimă săptămână confirmase acest lucru. Chiar o iubise? Dacă ar fi avut şi alte sentimente în afara dorinţei, i-ar fi ascultat explicaţia. Dar refuzase s-o asculte, oprind-o cu săruturi dure şi, odată cu mâinile, îşi folosise şi cuvintele, drept arme, până o adusese în situaţia în care nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să fugă de la Blackrocks, dacă dorea să nu-şi piardă minţile.

O pală de vânt dinspre dealuri aduse cu ea o melancolie ce o făcu pe Merrin să se înfioare. Fusese atât de tânără, o copilă nevinovată în voia dorinţelor, pe care, fiind prea tânără, nu le putuse stăpâni. Ca un copil, îşi dăruise inima complet şi ca un copil fusese rănită, ascunzându-se apoi să-şi lingă rănile. Doar că aşa ceva nu fusese posibil, deoarece, aşa copil cum fusese, corpul ei o trădase şi trebuise să se mărite cu Paul, ca să-i ofere copilului lui Blase un cămin şi un tată. Egoismul ei nemăsurat omorâse copilul şi-l determinase pe soţul ei să se sinucidă.

Fără să vrea, privirea i se concentră pe profilul lui Blase. Cu un pahar pe care-l ţinea neglijent în mână, acesta stătea rezemat de una din coloanele ce susţineau acoperişul, privind în gol la întinderile înverzite ale pământurilor sale.

Părea incredibil că-i purtase copilul şase luni, până când… Dar nu se va mai gândi la trecut. Ultimele picături de sherry alunecară pe gât, iar el imediat se mişcă îndreptându-se spre ea.

— Mai vrei, Merrin?

O urmărise atent, deşi păruse că era cu gândul în altă parte? Degetele ei se crispară pe pahar. După un moment, îşi impuse să se relaxeze şi-i răspunse cu o voce plată:

— Nu, mulţumesc.

Din spate veni comentariul lui Ellis, care o tachina cu afecţiune:

— Am descoperit că nu suportă prea bine alcoolul.

— Sensibilă fată. Hope?… Nu?… Intrăm? Se cam face frig când apune soarele.

O inflexiune din vocea lui îi atrase atenţia lui Merrin. Îşi ridică privirea, îi întâlni ochii şi-şi întoarse capul imediat când văzu strălucirea batjocoritoare din privirea lui. Aşadar, o văzuse când fusese străbătută de acel fior, mai devreme. O urmărise, adulmecându-i emoţiile, căutându-i slăbiciunile. Simţindu-se ca şi cum ar fi fost dezbrăcată, o urmă pe Hope în casă.

După cină, Blase îi conduse, pe ea şi pe Ellis, în camera pe care le-o pregătise şi aşteptă până ce ea – şi roti privirea de jur-împrejur, Merrin îşi ascunse cu grijă orice emoţie. Pentru nimic în lume nu l-ar fi lăsat să vadă că ura gândul de a lucra în această cameră.

— Foarte plăcută, spuse ea pe un ton plat şi-i zâmbi lui Ellis. Simţi cum curge inspiraţia?

— Oh, da, răspunse acesta zâmbindu-i la rândul său cu căldură şi prietenie. Aşadar, bucură-te de ce a mai rămas din noaptea asta, Merrin. De acum înainte vei munci şi vei *munci*. Ca un sclav la galere, mai exact. Apropo, ai expediat scrisoarea aceea editorului?

— Păi, da. Am expediat-o ieri.

El se încruntă.

— Păcat. Intenţionam. oh, ei bine, nu contează.

Merrin simţea acut prezenţa lui Blase în cameră, tensiunea intensă pe care o simţea de fiecare dată când acesta intra în perimetrul ei de siguranţă. Mental ridică din umeri, ignorând senzaţia, şi spuse:

— Bine, dacă vrei să-i trimiţi altă scrisoare, atunci aşa o să faci. Calculată, se întoarse încet spre Blase şi-l

întrebă calmă: Blase, corespondenţa este ridicată tot marţea şi joia?

— Da.

Întorcându-se din nou spre Ellis, continuă:

— Spune-mi ce vrei să-i comunici şi o să am grijă să expediez scrisoarea exact la timp, înainte de a fi ridicată.

Dinspre uşă se auzi vocea lui Blase, profundă şi calmă:

— Vă las. Ellis, înainte de culcare, vino să bem ceva amândoi.

Imediat după ce se închise uşa, Ellis remarcă uşor:

— Să înţeleg că v-aţi lămurit neînţelegerile?

— Am convenit să le uităm. Se îndreptă spre masa pe care era aşezată maşina de scris, deschise un sertar şi scoase un blocnotes şi un creion. În regulă, zise ea, ce doreşti să-i comunici domnului Cummings?

Acceptând hotărârea ei de a nu mai discuta nimic despre acest subiect, Ellis începu să dicteze. Cinci minute mai târziu plecă, evident să se bucure de un pahar împreună cu gazda sa.

După ce termină, Merrin se trezi că stătea la birou, cu mâinile strânse în poală şi privind prin cameră. Fusese un fel de anexă a biroului lui Blase, iar când locuise aici, fusese domeniul ei. Apoi a fost o cameră confortabilă în stil victorian, cu lambriuri de lemn de culoare închisă, covor roşu închis şi draperii crem la ferestre.

Dar şi această cameră fusese redecorată, în stil oriental de această dată. Era mai aerisită, mai sofisticată, foarte diferită de cea de dinainte. Probabil că era opera unui decorator. Nu era deloc stilul lui Hope.

Dând curs unui impuls, Merrin încercă una din uşile cabinetului şi descoperi un dulap cu rafturi în perete. Simţindu-se vinovată, închise uşa şi se întoarse, iar Blase stătea în uşă şi o privea.

— M-ai speriat! exclamă ea tresărind.

— Îmi pare rău.

Evident că nu era aşa. Dar intră în cameră şi zâmbi, părând atât de înalt în pantalonii de culoare închisă şi

cămaşă albă.

— Ai tot ce-ţi trebuie? o întrebă el.

Ei i se tăie respiraţia. Blase porni să se plimbe prin cameră, prea înalt şi prea dominator, gândi ea îngrijorată.

— Da, mulţumesc.

Acei ochi pătrunzători păreau aproape abstracţi, în timp ce-i examinau profilul. Întotdeauna Blase avusese capacitatea de a-şi ascunde gândurile sub nişte măşti, chiar şi strălucirea din priviri, astfel încât nimeni să nu ştie ce se petrecea în mintea lui atât de inteligentă şi dură.

— Îţi place dormitorul? o întrebă el ca din întâmplare.

Ea înclină din cap, simţindu-se ciudat de stânjenită şi urându-se pentru lipsa de autocontrol.

— Cui nu i-ar plăcea? Este frumos. Ceva o făcu să adauge: Ai făcut multe schimbări pe aici.

— Nu prea multe. Doar în câteva camere care aveau nevoie de modificări. Dosarele au fost stocate pe microfilme şi sunt într-una din camerele din spatele casei. Deodată el zâmbi, iar ea căzu din nou în mrejele lui. Ori asta, ori scăpam de ele; probabil că-ţi aminteşti cât de multe erau, tocmai din vremea când Matt Stanhope a cumpărat Blackrocks. A fost o perioadă îngrozitoare până am reuşit să clasificăm totul. Una dintre verişoarele mele este bibliotecară şi şi-a petrecut vacanţele făcând asta. Dacă vrei, ţi le arăt.

Anii păreau că se topiseră acum, uitând de trecut. Relaxată pentru prima oară de când Ellis îi spusese bomba, Merrin îi răspunse:

— Cu multă plăcere, dar nu în seara asta. Vru să caşte, îşi acoperi gura şi, după ce-i trecu, continuă: sunt obosită. Ellis este atât de încordat în maşină, încât mă tensionează şi pe mine.

— Atunci trebuie să mergi la culcare, însă înainte de asta vino să-ţi arăt calculatorul.

— Calculatorul?

Râzând de consternarea ei, o luă de braţ şi o conduse în camera alăturată.

— Ţine-te bine, îi spuse arătându-i computerul de pe masă.

— Doamne, Dumnezeule! Merrin era fascinată. Se apropie de el ca şi cum ar fi putut dintr-odată să înceapă să-i vorbească. Dar, Blase, la ce-ţi trebuie ţie aşa ceva?

— Ia gândeşte-te.

Ea îşi încreţi nasul, metamorfozându-se dintr-odată în şcolăriţa care se simţise acasă aici.

— Memoria lui ţi-ar putea fi de mare ajutor – ai putea stoca în el toate informaţiile pe care le ai despre vitele şi oile tale.

— Ai nimerit. Conţine toate datele de care am nevoie despre fermă. În plus, suntem zece cei care deţinem resursele genetice ale animalelor. În final, sperăm să obţinem o rasă de oi uşor de întreţinut şi de înaltă productivitate. Putem oricând să scoatem la imprimantă orice aspect al performanţelor oricărui animal. Acelaşi lucru se aplică şi vitelor.

— Şi asta nu-i tot, spuse ea şireată. Este conectat la cele de pe celelalte proprietăţi ale tale?

El confirmă din cap.

— Da. Şi nu-i nevoie să-ţi spun de câtă birocraţie era nevoie şi de câte verificări. Şi chiar şi aşa era posibil să greşim, pentru că nu dispuneam de toate informaţiile necesare la timp. Astfel am toate datele de care am nevoie pentru a lua hotărârile corecte. Mi-a economisit o grămadă de timp.

Merrin privi în jur cu o expresie concentrată pe chip. În această cameră nimic nu se schimbase, sau foarte puţine, cu siguranţă nu în aceeaşi măsură în care se schimbase dormitorul ei şi biroul. La marginea conştiinţei îi apăru o idee, dar imediat dispăru, revenindu-i neliniştea. Ca să disimuleze acest sentiment, spuse repede:

— E greu de lucrat cu el?

— Nu. Orice persoană cu inteligenţă medie îl poate folosi. O mai ţii minte pe Erana Williamson, soţia unuia dintre oierii noştri? Se descurcă foarte bine cu el.

— Ea face acum munca de birou?

O întrebare destul de convenţională, atunci de ce întorsese capul ca el să nu-i vadă chipul când îl întrebase? Când el îi răspunse, Merrin sesiză o notă ciudată în vocea lui.

— Da. Vine aici în fiecare dimineaţă. Copiii ei sunt acum toţi la şcoală.

Merrin dădu din cap.

— Doamna Fieldgate mai este aici? îl întrebă ea într-o doară.

— Încă mai este. Wally a murite cu trei ani în urmă. Un tip pe nume Sandy Davies este acum văcarul nostru.

— Cred că el mi-a adus bagajele sus.

Nu-i spuse că fusese uşurată că nu-l văzuse pe Wally Fieldgate. Cu şase ani în urmă, el şi soţia lui lăsaseră clar să se înţeleagă că erau de partea familiei, refuzând chiar şi s-o ajute să plece de la fermă, îi spuseseră chiar şi lui Blase despre rugămintea ei. Un fior rece îi atinse pielea când îşi aminti scena care urmase.

Era incredibil că acum stătea în această cameră la numai câţiva metri de el, vorbind atât de calm! Ultima oară Blase abia reuşise să se stăpânească şi să n-o lovească. Lipsit de orice expresie fizică a furiei lui sălbatice, se folosise în schimb de cuvinte, insultând-o, reducând-o la o epavă înspăimântată şi tremurând din toate încheieturile.

Niciodată în viaţa ei, gândi ea, repetându-şi jurământul pe care şi-l făcuse la moartea lui Paul. Niciodată nu va mai fi o victimă neajutorată.

Împinsă în toate direcţiile de forţe mai puternice decât ea. De acum înainte, ea va controla situaţiile.

Şi până acum reuşise. Şi aşa va fi şi de acum înainte, doar dacă nu va permite cuiva să-i fure acest control. Blase era puternic, nemilos când se folosea de forţa lui, dar nu o mai putea domina, pentru că şi ea devenise imună ca şi el, la fel de puternică.

— O privire foarte provocatoare, observă el încet, întinzând mâna să-i ridice un cârlionţ care-i căzuse pe

tâmplă.

Aproape că tresări, dar reuşi să se controleze şi singura ei reacţie a fost să tragă scurt aer în piept.

— Mă gândeam doar, spuse ea calmă, ferindu-se.

— Amintiri?

Părul ei negru se învolbură când îşi scutură capul.

— Nu, minţi ea inducându-şi în voce o notă de amuzament crud. Amintirile pot fi o pacoste. Eu mă gândesc numai la momentele fericite.

— Şi viaţa ta aici n-a fost fericită?

Ar fi putut fi o întrebare ca oricare alta, dar ea ştia că Blase se juca cu ea, aşa cum făcuse de altfel întreaga seară. Ei bine, la ce altceva se aşteptase? Era o prostie să continue răzbunarea, dar el nu era genul de om care să uite sau să ierte cu uşurinţă.

Spunându-şi cu convingere că nu mai putea să o rănească, Merrin îi replică:

— O parte din ea a fost foarte fericită, alta nu chiar. Mimă un căscat şi îl privi în ochi. Şi acum chiar trebuie să mă duc la culcare sau mâine voi fi epuizată. Noapte bună, Blase.

Îi zâmbi, expresia chipului ei fiind la fel de ermetică şi calmă ca şi a lui. Îi simţi privirea aţintită asupra ei până când ieşi pe uşă; avu nevoie de toată voinţa ca să nu fugă ultimii paşi. „Şi sper să arzi în iad”, gândi ea furioasă, intrând în cămăruţa în care Hope se uita la televizor.

Zece minute mai târziu se afla la adăpost, în camera ei, privind pe uşa de la terasă cum răsărea din mare luna plină imensă. Lacrimile îi umeziră ochii – ultimele lacrimi pe care le va mai vărsa pentru un vis de dragoste pierdut sau trădat, îşi promise ea.

În urma reprizei de plâns, rămase cu o durere de cap. Înghiţi o aspirină cu un pahar cu apă, apoi se demachie şi-şi puse o compresă cu apă rece pe pleoape. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie ar fi fost să facă paradă prin faţa lui Blase şi a celorlalţi cu ochii înroşiţi de plâns.

Deşi, din punct de vedere calendaristic, era toamnă, nopţile continuau să fie la fel de calde ca şi vara. Merrin se

trezi brusc din somn şi văzu lumina lunii alunecând pe podea ca o foaie de argint. Aruncă o privire la ceas şi văzu că abia trecuse de miezul nopţii, dar se simţea de parcă dormise ore întregi.

După vreo douăzeci de minute în care se tot zvârcolise în pat fără să poată dormi, se sculă, se îmbrăcă cu o pereche de blugi şi o bluză, se încălţă cu o pereche de pantofi sport şi ieşi pe terasă, îndreptându-se, prin aerul parfumat, spre o poartă mică dintre două magnolii bătrâne. Totul era nemişcat ca într-un tablou, o extravaganţă de gri şi argintiu, cu o jumătate de lună pe cerul palid, unde stelele de toamnă îşi urmau imperturbabile drumul lor.

Poteca cobora prin grădină spre mare. Niciun câine nu lătra, nicio oaie nu behăia, doar un peşte argintiu sări din apa lagunei.

În linişte, fugi prin iarba ce acoperea dunele de nisip, împiedicându-le să avanseze spre terenurile arabile. Când ajunse la malul mării nu-i trebui decât o clipă să se dezbrace şi se strecură în apa caldă a lagunei, înotând cu mişcări line şi hotărâte. Laguna era suficient de largă ca să-i permită să înoate până îşi va exorciza neliniştea.

Când în sfârşit ajunse la concluzia că era suficient de obosită ca să poată dormi, ieşi graţioasă pe nisip, trecându-şi degetele prin păr şi scuturându-l cu mişcări fluide şi graţioase.

Apoi, undeva în spatele ei un cal fornăi. Merrin îngheţă, acoperindu-se cu mâinile în acel gest tipic feminin, vechi de când lumea.

— Prea târziu, o ironiză Blase în timp ce cobora de pe cal şi se apropia de ea, întunecat ca o umbră în hainele lui de culoare închisă şi cu părul strălucind ca argintul în lumina lunii.

Merrin îl privi consternată, cu ochii măriţi. Oh, Dumnezeule, cât de înalt era, şi mai şi zâmbea. Coşmarul oricărei femei era să fie surprinsă de un astfel de bărbat într-un asemenea moment! Iar acum, când avea mai mare nevoie de ele, reacţiile îi dispăruseră, lăsând-o încremenită

acolo ca o statuie.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea aproape în şoaptă.

— Ca şi tine, nu puteam să dorm.

Se opri în faţa ei, cu mâinile în şolduri, privind în jos spre ea şi privirea îi aluneca cu insolenţă de-a lungul curbelor corpului.

— Numai că eu îmi cheltuiesc excesul de energie călărind.

Neruşinarea lui făcu să-i revină viaţa în membrele înţepenite, transformându-i ruşinea şi furia într-o emoţie fierbinte. Dar reuşi să se controleze. Instinctul îi spunea că era în mare pericol; intuiţia îi spunea că, dacă ar fugi sau şi-ar fi dezvăluit adevăratele intenţii, ar fi fost un dezastru. Aşa că spuse calmă:

— M-ai speriat îngrozitor. Ai fost de la început acolo?

— Da.

Ridică mâna şi-şi înfăşură pe deget una din şuviţele ei de păr ud. Apoi continuă:

— Ştii, eşti mult mai frumoasă acum decât erai cu şase ani în urmă. O prinse cu o mână de ceafă şi o apropie de el. Mult mai frumoasă şi infinit mai seducătoare, continuă el pe un ton răguşit.

Merrin îşi puse ambele mâini pe pieptul lui fără să-l împingă, dar vizibil hotărâtă.

— Nu, spuse ea destul de calm. Nu, Blase. Nu vreau să fac dragoste cu tine.

— Nu? Ochii lui râdeau cu cruzime, ascunşi de gene, iar buzele i se curbară într-un zâmbet. De ce nu?

— Nu trebuie să-ţi explic de ce, îi răspunse ea. Dar adăugă încet: însă, dacă vrei să ştii, este pentru că nu te mai doresc.

— Atunci va trebui să te conving de contrariu, nu? zise el sărutând-o.

Nu pe buze. Nu, mai întâi buzele lui îi închiseră ochii, apoi coborâră de-a lungul arterei de pe gât, unde pulsul îi bătea cu putere sub pielea udă. Merrin simţea cum o cuprinde fierbinţeala dorinţei, ca şi cum ar fi deschis uşa unui furnal. Când fu traversată de un fior, el îi spuse cu

buzele pe pielea ei:

— Ştiam eu cum să te încălzesc.

— Nu te vreau, spuse ea răspicat, cu răceală.

Furia pe care acum o controla, o folosea ca pe o armă. Cu siguranţă că el îşi imaginase că tot ce avea nevoie erau câteva mângâieri, iar ea va deveni din nou sclava lui. Mai târziu ştia că se va simţi umilită, dar acum era furioasă.

— Nu?

Blase îşi ridică ochii şi privi chipul ei rigid, iar dorinţa de care se temea ea dispăru, tot ce văzu pe chipul lui fu speculaţie rece şi calculată.

— Cred că minţi. Sau poate că ai uitat…

Şi nici acum n-o sărută. În loc de asta, privind-o pe sub gene, începu să-i mângâie uşor pielea strălucitoare, până îi cuprinse în palmă sânul. Ea trase aer în piept când degetele lui îi găsiră acel punct foarte sensibil şi aproape că-şi muşcă buzele când simţi şocul dorinţei.

— Nu, murmură el încet, n-ai uitat, Merrin. Ştii bine cât de minunat ne simţeam împreună! încă mai scoţi acele sunete haioase din gât? Când ea nu-i răspunse, Blase zâmbi şi continuă: să aflu?

Pe măsură ce vorbea, mâna lui aluneca încet pe spatele ei, strângând-o mai aproape de el aşa încât să-i simtă dorinţa.

— Nu, spuse ea sfidătoare, ridicându-şi capul. Buclele de păr ude i se învolburară pe chipul palid. Las-o baltă, Blase, pentru Dumnezeu. Nu mă interesează să reînvii vechile amintiri şi mă surprinde că tu vrei acest lucru. Poate că ţie ţi se pare amuzant – amărăciunea îi ascuţi glasul – dar mă tem că eu nu pot uita atât de uşor ultima săptămână pe care am petrecut-o aici. Ai urât gândul că am mai avut şi alţi iubiţi. Ei bine, au mai fost şi alţii de atunci.

Degetele lui, blânde până atunci se crispară. În lumina lunii expresia lui se întunecă, orice gând sau emoţie ascunzându-se în spatele măştii frumoase a chipului său. Ochii lui Merrin îi studiară faţa. Majoritatea

bărbaţilor frumoşi trăiesc numai prin înfăţişarea lor, dar cine l-ar fi văzut pe Blase prima oară, ar fi observat forţa şi hotărârea pe care le radia acesta şi nu frumuseţea.

— Desigur, spuse el încet şi-i dădu drumul.

Când ea se întoarse, el adăugă cu o hotărâre care o făcu să i se zbârlească părul pe ceafă.

— Dar intenţionez să profit de situaţie, te avertizez.

— Îmi dai voie? îl întrebă ea pudică.

El râse.

— Bineînţeles. Şi nu, nu mă voi întoarce. Te-am văzut de multe ori îmbrăcându-te.

— *Chiar* trebuie să revii tot timpul în trecut?

Furioasă, îşi trase hainele pe pielea udă, conştientă de privirea lui. Îi făcea plăcere s-o umilească; îşi trase tricoul peste cap încercând să-l ignore; dar era imposibil. Era prea înalt, prea periculos, cu agresivitatea lui masculină ţinută atât de strâns sub control şi îl urî fiindcă, pentru un moment, o făcuse să simtă din nou clocotul dorinţei în vene.

— Pot să te iau şi pe tine pe cal, îi zise el după ce termină ea de îmbrăcat.

Ea scutură din cap.

— Merg pe jos.

— Şi să trezeşti pe toată lumea?

Neînţelegând ce spune, se uită la el.

— Cum adică?

— Câinii.

— Oh! Acum îşi aminti de câini. Dar şi pe tine te vor auzi.

— Cu mine sunt obişnuiţi. Ca şi cum s-ar fi plictisit de comentariile ei, o apucă de mână şi o conduse unde-i aştepta calul. Haide, vino! îi spuse.

Nu era prima oară când călărea în spatele lui, dar va avea grijă să fie ultima.

După câteva minute în care se ţinuse departe de el, ţinându-se cu mâinile de cureaua lui, el îi spuse peste umăr.

— N-am să te infectez, Merrin, aşa că încetează cu

prostiile astea. Ţine-te cum trebuie de mine.

Muşcându-şi buzele, făcu aşa cum i se spusese şi-l prinse de talie, întorcând capul şi rezemându-l de muşchii tari de pe spatele lui. Şi acea plăcere trădătoare faţă de perfecţiunea fizică a bărbatului îi încălzi obrajii, făcându-i sângele să curgă mai repede prin vene. Speră ca el să nu simtă accelerarea pulsului ei, pentru că ritmul inimii lui rămăsese acelaşi sub mâinile ei.

O ajută să coboare lângă poarta dintre camelii, aşteptând până ce ea intră şi apoi spuse încet:

— Merrin.

— Da?

— Să ştii că am vorbit serios când ţi-am spus că am să profit de prezenţa ta aici. Să-i spun lui Ellis?

Nu se uită la el, dar simţea că el o privea, o siluetă întunecată pe fundalul stâncilor numite Blackrocks.

— De ce să-i spui? îl întrebă ea cu amărăciune. Întotdeauna ai ştiut să profiţi de mine.

Luna lumină zâmbetul lui.

— Ai devenit mai dură în ultima vreme, zise el zâmbind. Dar, din câte-mi amintesc, niciodată n-ai spus nu. Noapte bună.

Capitolul 3

Camera în care se servea micul dejun era mică şi călduroasă, amplasată în aşa fel încât să beneficieze cât mai mult de lumina soarelui matinal. Merrin fusese înspăimântată că ar fi putut să se trezească mai târziu decât ar fi trebuit din cauza escapadei sale nocturne şi astfel să întârzie la masă, însă ceasul ei biologic o trezi la ora şapte fix, iar acum se delecta cu micul dejun.

Aproape imediat după sosirea ei apăru şi Ellis, proaspăt ras şi dichisit. Ştiind că avea nevoie de cel puţin două ceşti de ceai ca să se trezească, Merrin îi umplu o ceaşcă şi i-o întinse.

— Mulţumesc, spuse el uşor adormit, amestecând ceaiul cu o completă lipsă de interes.

În mod normal, ar fi citit ziarul în timpul mesei lui solitare, dar desigur, ziarul lui din acea zi avea să vină abia

după-amiază. Aşa că, Ellis se încruntă la faţa de masă, nebăgând deloc în seamă universul strălucitor de dincolo de fereastră.

Totuşi, aroma puternică a gemului de pepene de stâncă îl făcu să remarce:

— Mă mir cum de n-au reuşit să scoată un soi de pepene fără mirosul ăsta dezgustător.

— Aşa este, fu de acord Merrin, ţuguindu-şi buzele.

El rânji.

— Eşti o scumpă. De ce nu m-am însurat eu cu tine?

— Tocmai pentru că nu s-a măritat cu tine este o scumpă, răsună vocea lui Blase cu o ironie rece, când intră pe uşa de la terasă. Dacă te-ai însura cu ea, s-ar aştepta la discuţii fermecătoare în timpul micului dejun, în fiecare dimineaţă. Stabilitatea are un efect ciudat asupra bunelor maniere.

Ducea în mână o ceaşcă de cafea şi vorbea cu cinism, încântat de sine însuşi. Privirea lui pătrunzătoare contemplă profilul hotărât al lui Merrin cu o admiraţie nedisimulată.

— Deşi… poate că ar merita, încheie el, tonul sardonic contrazicându-i cuvintele.

Ellis zâmbi slab.

— Am uitat cât de nesuferit poţi fi în zori, se plânse el. Merrin, cel puţin, are bunul simţ să nu-mi demonstreze cât de bine dispusă este dimineaţa. De ce nu te duci să sfârteci o oaie sau altceva de acest gen?

— Azi am să te plimb prin Blackrocks, îi spuse Blase. Dacă vrei să foloseşti acest ţinut ca loc de desfăşurare a acţiunii romanului tău, va trebui să-l vezi.

— Presupun că asta înseamnă să călăresc.

Blase rânji răutăcios:

— Nu, vom merge cu maşina; putem ajunge cam peste tot cu Roverul şi, unde nu putem ajunge, vom merge pe jos.

El şi Merrin râseră de groaza care apăru pe chipul lui Ellis.

— Mai ia o ceaşcă cu ceai, îi sugeră Merrin,

încercând să-l liniştească. Şi nu încerca să-l faci pe Blase să creadă că ai o sută de kilograme şi că de-abia te mişti. Mă îndoiesc că nu ştie că eşti cel mai bun din echipa de squash.

— De ce ar trebui să ştie asta?

Ochii lui pătrunzători îi întâlniră pe cei verzi şi calmi ai ei.

— Se pare că ştie cam tot ce este de ştiut, îi explică uşor Merrin.

Blase ridică din sprâncene, privirea devenindu-i şi mai pătrunzătoare. Ştiind foarte bine cât de pătrunzătoare era inteligenţa lui Ellis şi faptul că acestuia nu-i scăpa nimic, Merrin se blestemă că nu-şi ţinuse gura. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i producă îngrijorare lui Ellis din cauza ei. Reuşi să râdă şi spuse pe un ton vesel:

— Nu mai fi atât de războinic, Blase. Păreai foarte sigur de tine. Până acum ar fi trebuit să ştii că femeile nu suportă să vadă un bărbat care se poate descurca excelent fără ele.

Diversiunea funcţionă. Ellis zâmbi şi făcu câteva comentarii, iar discuţia continuă în jurul altor subiecte mai puţin controversate, dar aruncând o privire spre Blase, ea îşi dădu seama că acesta nu se lăsase păcălit. Acum ştia că găsise o armă împotriva ei, care consta în grija pentru Ellis, iar zâmbetul lui subţire o făcu să înţeleagă că nu va ezita deloc să se folosească de această armă. Cel puţin nu ştia de dorinţa umilitoare pe care reuşise s-o trezească în ea noaptea trecută, când, pentru o clipă, Merrin fusese tentată să cedeze mângâierilor mâinilor şi buzelor lui.

Gândindu-se acum, strânse fără să vrea din dinţi. Era complet nebună, îşi spuse. Anii care se scurseseră de atunci nu-l îmblânziseră deloc; ba mai mult, acum devenise şi mai dur. Orice femeie care ar fi căutat-o cu lumânarea încă o dată, ar fi trebuit să fie nebună! Numai unei nebune i-ar plăcea să fie umilită!

Iar dacă va avea nevoie de un fel de înveliş protector împotriva lui, era suficient să-şi amintească de chipul lui Paul şi de imaginea lui muribundă pe patul de spital.

Durerea o lovi. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi sorbi din ea, plecându-şi capul ca să-şi ascundă chipul.

— Eşti foarte tăcută.

Răspunse comentariului lui Blase cu un zâmbet:

— Îmi făceam planurile pentru ziua de azi. Ellis, vrei să vin cu tine?

— Ai putea, spuse el cu generozitate. Vei avea astfel posibilitatea să-ţi revezi vechile cunoştinţe şi probabil am să-ţi dictez şi nişte notiţe. Oricum, meriţi o mică excursie. Ştiu că te enervează cumplit să-mi fii şofer.

— Dacă crezi că eu conduc prost, atunci ar fi mai bine să iei un calmant înainte de a te lăsa pe mâinile lui Blase, replică ea tachinându-l. Dacă nu s-o fi schimbat între timp. Va conduce acel Land Rover pe pereţii verticali ai stâncilor şi de-a lungul albiilor râurilor. Cu râurile încă curgând.

Ellis păru alarmat.

— Nu m-am gândit la asta. Întotdeauna tu ai fost cam năzdrăvan, Blase. Sper prea mult dacă presupun că anii te-au făcut mai grijuliu cu pielea ta?

— Aşteaptă şi ai să vezi, nu?

Se depărtă de geam, privind un moment expresia calmă de pe chipul lui Merrin, spunând apoi fără nicio schimbare a inflexiunii vocii:

— Mă îndoiesc că am fost vreodată nebun de legat, dar nebuniile tinereţii mi-au dat câteva lecţii. Una dintre acestea a fost să mă gândesc foarte bine înainte de a face ceva. Aşa că eşti în siguranţă, Ellis. Voi avea grijă ca tu şi Merrin să vă întoarceţi fără niciun os rupt.

Merrin aproape că tresări. Deşi nu simţise în vocea lui niciun fel de amărăciune, nimic altceva în afara unei urme de autoironie, totuşi ea ştia că remarca îi era adresată ei, un avertisment şi o ameninţare în acelaşi timp.

Dacă şi restul săptămânilor vor fi la fel ca orele scurse până acum, va ajunge la ospiciu, se gândi ea. Tot aşteptându-l pe Blase să atace, se simţea ca şi cum ar fi fost într-o pădure cu un tigru înfometat şi doar cu o praştie, ca armă. Foarte atentă la tot ce se petrecea în

jurul ei, observa câte o ameninţare în spatele fiecărui copac, în spatele fiecărei remarci făcute de el, în adâncul minţii ei persistând convingerea că Blase va profita de orice ocazie. De ce? Doar ca să continue să o pedepsească? Inteligent cum era, probabil îşi dăduse seama că nu-l va lăsa să se apropie prea mult de ea. Şi dacă se bazase pe atracţia fizică pentru a o determina să-şi lase garda jos, calmul ei din noaptea trecută probabil că îl deziluzionase.

Problema era că acesta păruse aproape încântat de situaţie, lăsând-o să plece cu o uşurinţă care o îngrijora şi mai mult. Se comportase de parcă ar fi avut în mânecă toţi aşii, de parcă ar fi avut tot timpul la dispoziţie pentru a-şi duce planul la îndeplinire. Prea sigur pe sine, îşi spuse ea, neliniştea umbrind bucuria unei zile perfecte.

— Merrin?

Tresărind, îşi ridică ochii şi întâlni privirea lui ironică.

— Scuze, mă gândeam la altceva.

— Poţi fi gata de plecare în jumătate de oră?

Ea confirmă din cap, dar răspunsul îi muri pe buze când el ridică mâna şi-i trecu o şuviţă de păr după ureche.

— Ne vedem la garaj, spuse el când plecă.

Se mişca în tăcere ca o felină, ca un tigru şi era la fel de periculos. Întotdeauna emanase putere, acum fiind controlată, ţinută în frâu, dar încă prezentă şi, împreună cu aceasta, violenţa de care se temea ea atât de mult, aproape palpabilă, înfricoşătoare.

— O prezenţă magnifică, remarcă Ellis, turnându-şi încă o ceaşcă de ceai. Chiar dacă n-ar fi avut pic de minte, tot ar fi atras privirile. Chiar şi când eram la şcoală le atrăgea. Îl invidiam şi eram convins că-i nedrept ca un puşti să aibă totul – fizic frumos, sex appeal, minte şi caracter.

— Nu uita şi de bani, comentă Merrin cu cinism.

Ellis ridică din umeri.

— Este ceva irelevant. Întotdeauna a fost irelevant. Chiar dacă s-ar fi născut fără niciun ban, ar fi făcut avere de unul singur. Este genul de om care ar fi reuşit oricum.

Nu-mi vine în minte nimeni altcineva mai potrivit pe care să-l ai alături într-o bătălie oricât de cruntă. Rânji răutăcios şi continuă: Sau să-l avem alături, dacă ne-am pierde.

— Cum adică să ne pierdem?

El râse:

— Adică să nu mai ştim unde ne aflăm. Spre deosebire de mine, are un simţ de orientare foarte dezvoltat. Este în stare să te aducă înapoi de oriunde te-ai afla.

— Norocosul! replică Merrin în glumă. Are totul, după cum ai spus şi tu.

Dar Ellis clătină din cap, încruntându-se meditativ.

— Nu, n-are. Eu am avut trei ani de căsnicie, cei mai fericiţi ani din viaţa mea, iar când Karen a murit, am găsit un refugiu în romanele mele. Blase însă…

Sărind în picioare, ea îl întrerupse, neplăcându-i întorsătura pe care o luase discuţia.

— Nu-mi spune mie că n-are o mulţime de femei în jurul lui, că nu te cred.

Dintr-un motiv necunoscut, mâinile începură să-i tremure; începu să strângă vasele.

— Bineînţeles că are, dar nu are o soţie.

Ellis o privi foarte atent, oftând când ea îi luă din faţă ceaşca şi farfurioara şi spuse cu o notă de resemnare în glas:

— Mă îndoiesc că Blase crede în dragoste; şi de aceea, deşi îl invidiez pentru celelalte calităţi, nu mi-aş schimba locul cu al lui.

— Mă îndoiesc că duce lipsă de dragoste, spuse Merrin sec. Acum, dacă vrei să fii gata în jumătate de oră…

— Bine, bine, plec acum. Nu uita să-ţi iei cele necesare, în caz că voi avea chef să iei nişte notiţe.

Rămasă singură, Merrin strânse cu grijă vasele de pe masă, în principal ca să aibă o preocupare, în timp ce mintea i se calma. Ciudat că referirea lui Ellis la Blase şi căsătorie îi produsese o reacţie atât de violentă; pentru un

moment se simţise de parcă ar fi primit o lovitură în inimă. Îi dovedise că nu-i era indiferentă prezenţa acestuia şi că ştiuse acest lucru încă de la început. Totuşi se trădase în faţa lui Ellis. Era sigură că-l interesa situaţia. Ca romancier, trebuia să fie interesat. Şi, deşi era bun şi grijuliu cu ea, exista totuşi o urmă de curiozitate profesională, care o făcea să-i fie teamă să-i mai destăinuiască şi altceva. Nu o va exploata în mod deliberat, dar nu-i plăcea ideea ca cele mai intime emoţii ale ei să fie folosite ca model şi redate în carte.

Aşa că trebuia să facă un efort şi mai mare şi să respingă complet pe oricine altcineva care ar mai încerca să vadă ce se ascunde sub masca ei.

Odată luată această hotărâre, se întoarse să plece şi o văzu pe doamna Fieldgate, rigidă, dezaprobatoare, ochii ei curioşi cercetând-o pe Merrin.

— Ei… Bună dimineaţa.

Oricât ar fi încercat, Merrin nu putea exprima niciun fel de entuziasm la revederea acestei femei.

— Bună, Merrin. Privirea ei întunecată alunecă pe faţa de masă. Este foarte drăguţ din partea ta că ai strâns farfuriile, dar nu era nevoie.

Ei bine, nici nu se aşteptase la un bun venit cu surle şi trâmbiţe; era o prostie să fie străbătură de un asemenea fior rece.

— Mi-a făcut plăcere, spuse ea. Chiar mă întrebam dacă mai lucraţi aici. Îmi pare rău pentru soţul dumneavoastră. Mi-a spus Blase că a murit.

— Acum trei ani, în ianuarie. Femeia mai în vârstă oftă, apoi continuă: A fost un şoc, dar a fost mai bine că a murit aşa, de infarct. Nu şi-ar fi dorit să se chinuiască la pat şi să moară lent. Tu arăţi bine.

— Mulţumesc. Este ciudat să mă întorc… Mă aşteptam la schimbări, dar nu chiar atât de drastice.

Pentru o clipă, se ivi ceva pe chipul bătrânei, dar fu imediat suprimat:

— Ei bine, schimbările sunt inevitabile. Şi îndrăznesc să spun că vor urma şi altele după nunta lui Blase.

Şase ani de zile îi oferiseră lui Merrin mai mult decât aerul sofisticat. Îi dăduseră şi puterea de autocontrol desăvârşit, aşa încât nu i se clinti niciun muşchi pe faţă la auzul acestei veşti, făcând doar ochii mari a mirare.

— Ah, intenţionează să se însoare?

Vocea ei sună calmă şi blândă, suficient de interesată, exact atât cât cerea situaţia.

— Aşa sperăm. Doamna Fieldgate începu să pună vasele pe o măsuţă cu rotile. Se întâlneşte des cu Coralie Allen. Îţi aminteşti de familia Allen din Patterson Creek?

— Da, bineînţeles, răspunse Merrin şi, gânditoare, îşi înclină capul într-o parte. Dacă-mi aduc eu bine aminte, Coralie este unicul lor copil, nu? Când am plecat eu, ea era plecată la şcoală, dar sunt sigură că mi-o amintesc. O fetiţă blondă drăguţă, cu nişte ochi negri enormi.

— Chiar ea. Acum este o adevărată frumuseţe, o fată adorabilă. Toţi sperăm să facă anunţul de ziua lui Blase, care va fi peste trei săptămâni. Cât intenţionezi să stai aici, Merrin?

De parcă n-ar fi ştiut!

— S-ar putea încă să fim aici de ziua lui, dar nu garantez, răspunse ea zâmbind. Totul depinde de domnul Kimber.

— Ah, da. Am citit una din cărţile lui şi mi-a plăcut. După o pauză, Moira o întrebă: lucrezi pentru el de mult timp?

— De câţiva ani. Privirea lui Merrin căzu pe ceasul din hol. Dumnezeule, atât de târziu este? Trebuie să plec. Să nu-l las să mă aştepte.

— Pe cine? Ieşi la plimbare cu Blase?

În glasul bătrânei se simţi o notă de supărare, ceea ce amplifică resentimentele lui Merrin. Nu mai era treaba Moirei Fieldgate cu cine ieşea ea şi unde.

— Păi, da, spuse ea calmă. Ellis şi cu mine. Pe curând, doamnă Fieldgate.

Din fericire, Hope ieşea întotdeauna din cameră după ora nouă, aşa că nu exista riscul s-o reţină şi aceasta. Merrin se grăbi în camera sa, îşi făcu patul şi se îmbrăcă

de drum. După un moment de gândire, îşi luă şi un pulover. Era o zi splendidă, dar norii se puteau strânge şi într-o astfel de zi. Era bine să fie prudentă.

Încet, pe măsură ce ziua de scurgea, Merrin se relaxa. Blase păru să fi uitat întâlnirea din noaptea trecută. Redevenise bărbatul de care se îndrăgostise, foarte interesant şi cel mai plăcut însoţitor din lume, care o tachina continuu. Dragostea profundă pentru pământurile proprii era evidentă, având o atitudine foarte practică şi ştiinţifică faţă de cultivarea acestuia. Îi conduse pe dealuri şi prin văi, din când în când părăsind excelentul sistem de drumuri, pentru a-i duce prin unele zone pe care Ellis dorea să le cerceteze mai îndeaproape.

Luară prânzul pe un deal, la umbra copacilor, într-o atmosferă complet relaxată.

— Mmm, spuse Merrin lingându-şi degetele. Cine a pregătit pizza asta ştie meserie, nu glumă.

— Moira, îi răspunse Blase întinzând cana să-i mai toarne ceai şi spuse ridicând glasul ca să fie auzit. Să nu-mi spui, Ellis, că deja ai obosit.

— Ba se pare că da. Ştii, noi, oamenii de artă, avem nevoie de pauze mai dese pentru odihnă, în aşa fel încât magnificul nostru creier, veşnic activ, să poată procesa datele primite de la celelalte simţuri.

Şi după ce rosti această teribilă teorie pe un ton didactic şi serios, Ellis se întinse pe spate, cu o mână peste ochi şi-şi începu siesta, ignorând atât râsul lui Merrin, cât şi chicotitul lui Blase.

— Cred că-i urmez exemplul, spuse Merrin după un moment. Mi se cam închid ochii de oboseală.

— N-ai dormit destul azi-noapte?

Ea refuză să-l privească.

— Probabil.

Se trezi cu o greutate pe stomac. Ameţită de soare şi de somn, îşi pipăi stomacul şi întâlni păr şi piele caldă şi atunci realiză că Blase o folosea drept pernă. Un moment rămase complet relaxată şi-şi arcui degetele în părul lui Blase. Razele soarelui i se jucau printre gene, iar ea

închise din nou ochii.

Mişcarea ei fu însă ca un semnal pentru Blase că trebuia să se trezească. Când îi simţi buzele calde pe pielea abdomenului, realiză că-i ieşise cămaşa din pantaloni. Sau poate că el îi descheiase cămaşa, expunându-i acea zonă de piele fină şi bronzată. Buzele lui erau încete şi senzuale, calde, greutatea capului său ţintuind-o la pământ.

Ea oftă, iar el se mişcă şi o eliberă. Mâna îi alunecă în lungul copului ei, atingându-i sânul, iar degetele începură să-i mângâie cu blândeţe sfârcul întărit. Lumina soarelui fu blocată de ceva; deschise ochii şi spuse:

— Ellis…

Dar el îi răspunse încet, cu pasiune:

— Nu, nu-i Ellis, Merrin. Este Blase. Apoi gura lui i-o acoperi pe a ei.

Pentru un moment ea se zbătu, încercând să se elibereze, dar el se folosi de forţa sa superioară pentru a o controla, ţintuind-o la pământ, sărutând-o cu atâta pasiune, încât corpul îi fu străbătut de o mulţime de fiori.

O durea strânsoarea mâinilor lui, iar gura i-o strivea pe a ei. Un lung moment rămase nemişcată sub greutatea lui, fiind paralizată de frica pe care i-o provocase. Apoi, capul lui se ridică, iar ea îşi aminti de promisiunea pe care şi-o făcuse, de a nu mai fi niciodată la cheremul nimănui şi, la fel de iute ca un şarpe, îşi săltă capul şi-l muşcă cu sălbăticie de bărbie aproape până la sânge.

Blase înjură, strângând-o cu putere în braţe de parcă ar fi vrut s-o omoare. Apoi murmură încet:

— Am să te fac să plăteşti de o sută de ori pentru asta, ticăloasă mică.

— Încearcă numai. Incredibil, vocea ei era calmă. Mai devreme sau mai târziu, tot o să-ţi intre în capul tău tare că nu te vreau. *Nu – te vreau*. Mi se face rău chiar şi numai la gândul de a mă culca cu tine. Eram o copilă pe vremea aceea, când m-ai sedus, dar pe Dumnezeul meu, am crescut foarte repede, iar acum sunt femeie în toată firea. Nu mai poţi să mă înspăimânţi, ca să fac dragoste cu

tine, şi nici la forţă şi vorbe dulci nu reacţionez prea bine. Ai putea încerca să mă violezi, dar în locul tău m-aş răzgândi, pentru că te-aş da în judecată atât de repede, încât nici n-ai şti ce ţi se întâmplă. Aşa că, lasă-mă în pace. Lasă-mă în pace!

Care ar fi fost după aceea reacţia lui Blase, nu va afla niciodată, pentru că se auzi vocea lui Ellis şi, într-o mişcare continuă, acesta se rostogoli şi se ridică, trăgând-o şi pe ea în picioare. Când Ellis ajunse sus pe deal, ea îşi băgase deja cămaşa în pantaloni şi se sprijinea de Land Rover, iar Blase înghesuia pătura şi coşul cu mâncare înapoi în portbagajul maşinii.

Ellis nu spuse nimic, dar privirea lui pătrunzătoare se plimbă de la unul la celălalt, simţind tensiunea dintre ei. Sperând că chipul ei va fi la fel de impasibil ca şi al lui Blase, Merrin se strădui să-l întrebe ce făcuse.

— Am explorat împrejurimile, răspunse Ellis vesel. Vrei să iei nişte notiţe? Am găsit ceva bun. Apoi adăugă cu circumspecţia lui caracteristică: cred.

În timp ce-şi continuau drumul spre plajă, Merrin se trezi întrebându-se ce se întâmplase acolo pe deal. Când se deşteptase, uitase de tot ce se petrecuse. Pentru un timp, retrăise trecutul, iar capul lui Blase pe abdomenul ei fusese o senzaţie la fel de familiară ca şi cea a părului acestuia între degetele ei.

Evident că el crezuse că şi ea voia. O cuprinse ruşinea când îşi aminti de senzaţiile sălbatice pe care buzele şi mâinile lui i le provocaseră. În timpul acelor câteva minute, nu mai existase prezentul şi ea redevenise acea fată care-l iubise atât de mult, încât îi permisese să facă orice cu ea.

Apoi îşi amintise de Ellis şi îi rostise numele, intenţionând să-l întrebe unde era Blase. Şi atunci el devenise sălbatic. Nu fusese vorba despre gelozie, îşi dădu ea seama, doar dacă gelozia era un fel de emoţie primitivă, instinctivă, care n-avea ce căuta în caracterul unui bărbat atât de sofisticat. Nu, era sentimentul de posesiune şi pentru că el o însemnase cu pecetea lui, cu ani în urmă,

ura ideea ca oricine altcineva să-i ia locul în viaţa ei.

Pentru un moment, se jucă cu ideea de a se folosi de suspiciunile lui protectoare, dar ştia că nu putea face aşa ceva. N-ar fi fost drept faţă de Ellis; trebuia să-l convingă pe Blase că între ea şi patronul său nu era nimic, pentru că altfel, prietenia dintre cei doi ar fi luat sfârşit. Şi ar fi fost un sfârşit inutil, se gândi ea furioasă. Când va pleca de la Blackrocks, o va uita la fel de uşor ca şi în trecut, dorinţa lui faţă de ea devenind încă o dată latentă.

Mai ales dacă Moira Fieldgate avea dreptate şi el intenţiona să se însoare cu Coralie Allen. Merrin şi-o amintea ca pe o fată subţire, care promitea încă de pe atunci să devină o mare frumuseţe. Familia Allen avea un trecut îndelungat, cu conexiuni foarte înalte şi era foarte bogată. Coralie ar fi fost stăpâna perfectă la Blackrocks. O durere profundă îi împunse capul.

— Te doare capul, Merrin?

Chiar şi prin oglinda retrovizoare vedea prea mult.

— Nu, îi răspunse ea calmă. Nu, rareori am dureri de cap.

— Sau orice alt fel de dureri, mulţumesc Cerului, spuse Ellis uşor ţâfnos. Este cea mai sănătoasă asistentă pe care am avut-o vreodată.

Ellis nu era un tip ţâfnos de felul lui; tonul fusese provocat probabil de tensiunea din atmosferă. Oh, Dumnezeule, gândi disperată Merrin, de ce trebuie, de fiecare dată, să revin în trecut?

După-amiaza se sfârşi la fel de frumos cum începuse ziua. Merrin aştepta cu nerăbdare să se întoarcă la fermă. Cel puţin nu va mai fi lângă Blase.

Când ajunseră în curtea fermei, Blase întrebă calm:

— Crezi că ai putea conduce maşina asta, Ellis?

— Doar dacă trebuie neapărat, răspunse acesta, iar vocea îi trăda prudenţa. De ce?

— Poate că vei dori să te plimbi pe undeva, iar eu nu voi fi aici să te conduc.

— În cazul ăsta poate conduce Merrin. Vreau să admir ţinutul, nu să mă gândesc în ce viteză este maşina.

Blase râNji:

— De fapt, cred că am să-ţi interzic să pui mâna pe chei. Mai ţii minte când ai împrumutat Jaguarul unchiului tău şi ai căzut cu el de pe pod?

— Cum să nu! Niciodată nu voi mai putea să-l privesc în ochi. Şi sunt sigur că nici el nu şi-ar mai dori să mă vadă.

— Bine. Atunci o voi învăţa pe Merrin să-l conducă.

Ellis se întoarse pe jumătate şi o privi pe Merrin îngrijorat.

— Cred că mă întorc la fermă, dacă nu te deranjează, draga mea. Vreau să verific ceva.

O deranja, însă bineînţeles că ea zâmbi şi dădu din cap, iar când opriră în faţa casei, se aşeză la volan şi, sub îndrumarea lui Blase, învăţă să conducă maşina. Pentru cineva care crescuse conducând toate echipamentele dintr-o fermă, inclusiv buldozerul, Roverul era uşor de condus.

După câteva minute, Blase îi comandă scurt:

— Foarte bine, acum ia-o pe drumul spre lagună şi vom vedea cum te descurci şi cu terenul accidentat.

Terenul accidentat era o adunare de dune joase de nisip unite între ele de tufişuri de vegetaţie, cuprinse între o lizieră de pini şi ţărmul mării. Blase îi explică faptul că acest teren fusese amenajat special pentru adolescenţii din Blackrocks şi proprietăţile învecinate, ca să vadă exact de ce sunt în stare, ei şi motocicletele acestora.

— Ia-o pe acolo, îi spuse el, arătându-i pista. Hai să vedem ce-ţi mai aminteşti.

Era greu să se concentreze cu el alături, urmărindu-i fiecare mişcare, dar reuşi, scoţându-şi-l din minte în timp ce conducea cu grijă maşina pe lângă obstacole. Observă surprinsă că, deşi era un autovehicul destul de mare, era uşor de condus, volanul se mişca uşor, iar manevrabilitatea şi capacitatea ei de a urca pe pereţii abrupţi îi dădură lui Merrin încredere în sine.

— Urmează traseul, îi zise el după ce o conduse printre dune câteva minute. Ne va duce printre pini şi

înapoi.

Merrin conduse atentă, cu încredere, pe terenul accidentat, plin de rădăcini, însă, la un moment dat, roţile din spate atinseră un petec de nisip şi patinară în gol.

— La naiba! murmură ea când motorul Roverului se opri. Îmi pare rău.

Umerii lui largi se ridicară.

— Te-ai descurcat bine, spuse el cu indiferenţă. Întotdeauna te-ai descurcat bine cu maşinile.

Mâna lui o opri când ea vru să pornească din nou motorul.

— Lasă-l aşa, îi zise. Cred că a venit vremea să avem o discuţie, nu crezi?

Merrin oftă, refuzând să-l privească.

— N-avem despre ce să vorbim, Blase. De ce nu vrei să uiţi trecutul?

— Îl uitasem, apoi tu te-ai întors.

Îşi retrase mâna de sub mâna lui şi se aplecă, rezemându-se cu coatele de volan, profilul ei conturându-se pe fundalul întunecat al copacilor.

— Când am plecat de aici – spuse ea cu jumătate de glas – am crezut că nu voi mai putea fi fericită niciodată. Ei bine, niciodată este o vreme mult prea îndelungată. Am reuşit să las deoparte trecutul şi n-am de gând să fiu iar în pericol încurcându-mă din nou cu tine. Tonul rugăminţii se strecură inconştient în vocea ei înceată. Nu mai încerca să mă răneşti, Blase. Te-ai răzbunat destul – mai cumplit decât îţi vei putea imagina tu vreodată – pentru ceea ce ai presupus tu că am făcut. Nu mă vrei. Vrei doar să fiu pedepsită.

— Şi cum anume?

Ea îşi muşcă buzele.

— Să fiu sclava ta sexuală. Asta am fost pentru tine.

El se întoarse cu faţa spre ea, iar când vorbi, vocea îi sună leneşă, aproape bine dispusă.

— Dar nu ţi-a trebuit mult ca să treci peste nefericirea ta, nu-i aşa? După şase săptămâni de la plecarea ta de aici, te-ai măritat.

Aproape cu vinovăţie, vru să-şi acopere cu cealaltă mână banda subţire de aur din care era făcută verigheta şi pe care Paul îşi putuse permite să i-o cumpere. Această mişcare îl făcu pe Blase să-şi piardă controlul şi o lovi peste mână, îndepărtându-i-o şi prinzându-i inelarul. Îi strânse degetul cu putere, făcând-o să icnească.

— Blase!

— Cum era? o întrebă el brutal. Am pus un detectiv particular să te găsească, dar i-au trebuit trei luni şi atunci erai deja măritată.

— Ce ai făcut?!

— M-ai auzit bine. Începu să-i răsucească inelul pe deget. De ce? O privi cu duritate şi furios. Pentru că nu terminasem cu tine.

— Oh, Dumnezeule!

Furioasă pe aroganţa lui, încercă să-şi smulgă mâna din strânsoare. Degetele lui se strânseră şi inelul îi ieşi de pe deget. Cu o mişcare atât de rapidă încât fata nici nu apucă să reacţioneze, aruncă verigheta pe geam. Merrin ţipă, grăbindu-se să coboare din maşină să-şi caute inelul.

— Lasă-l acolo, îi spuse el printre dinţi.

Degetele lui o apucară de păr şi o ţinură strâns. Durerea şi şocul îi aduseră lacrimile în ochi.

— De ce ai făcut asta? şopti ea. Era tot ce-mi mai rămăsese de la Paul.

— Nu uita amintirile.

Mâna lui îi alunecă pe umeri, trăgând-o pe scaunul de lângă el. Când ea se zbătu să se elibereze, el o strânse dureros de braţ, murmurând:

— Linişteşte-te, diavol mic! zise el cu o asemenea voce ameninţătoare, încât ea renunţă să se mai zbată. Bun. Acum, stai aici şi vom avea acea discuţie care va clarifica lucrurile. Povesteşte-mi despre mariajul tău.

Vocea lui era lipsită de orice expresie. Merrin se depărtă de el cât putu de mult.

— Ce vrei să ştii? îl întrebă ea prudentă.

— Unde l-ai întâlnit?

— Lucram într-un restaurant. El venea pe acolo.

— Şi ţi-a făcut curte. Bietul fraier! Ştia că tu te mai culcaseşi deja cu doi bărbaţi, când ţi-a cerut mâna?

O furie rece o făcu să se crispeze, iar vocea i se răci ca gheaţa.

— Ştia că nu sunt virgină. Sper că te distrezi de minune, Blase; nu ştiam că una din modalităţile tale de a te distra este să forţezi o femeie să ţi se confeseze despre viaţa ei sexuală.

El râse încet.

— Doar pe tine, Merrin, draga mea. Te-ai culcat cu el?

— Oh, Dumnezeule! Eram căsătoriţi! Bineînţeles că m-am culcat cu el.

— Sper că ţi-a satisfăcut dorinţa excesivă.

Foarte încet, începu să-i mângâie pielea sensibilă de pe ceafă, degetele lui lungi mişcându-se cu o siguranţă plină de erotism, care o făcu să-şi muşte buzele. Nu uitase modalităţile de a o excita, descoperirile pe care le făcuse fiecare dintre ei asupra celuilalt în nopţile pe care şi le petrecuseră împreună.

— L-ai învăţat să facă asta? o întrebă el în şoaptă. Şi asta?

Cealaltă mână a lui i se strecură sub cămaşă şi-i prinse sânul în palmă, mângâindu-l şi frământându-l până când o dorinţă năvalnică prinse a curge prin venele ei. Pentru o clipă ea se relaxă. Cu o mişcare scurtă, Blase dădu părul la o parte de pe gâtul ei şi muşcă uşor pielea aurie. Buzele lui se mişcară încet pe linia ce cobora spre umăr, până ce Merrin mormăi ameţită: *Nu*...

— Ba da, spuse el cu o voce profundă, întorcând-o spre el ca ea să-i poată vedea satisfacţia senzuală de pe chip.

— Mă vrei, Merrin, recunoaşte.

Cu obrajii înroşiţi din cauza efortului de a domoli focul ce se aprinsese în ea, scutură cu putere capul.

— Nu este vorba numai despre tine, spuse ea, străduindu-se ca minciuna ce urma să pară adevărată.

Ştia că ar fi pierdut dacă el ar realiza că este singurul

bărbat care o putea face să se simtă astfel.

— Nu eşti singurul, continuă ea.

— Ştiu asta.

Insulta lui era brutală şi era însoţită de un zâmbet care se lărgi când văzu cum cuvintele lui îşi atinseseră scopul.

— Nu sunt chiar atât de prost, continuă el încet. Femei ca tine se găsesc pe toate drumurile, draga mea, purtate de o dorinţă pe care nu şi-o pot stăpâni.

— O dorinţă trezită de tine.

Era nefolositor şi posibil periculos să nege imputările lui, chiar dacă gândul îi făcea rău.

— Chiar aşa? Zâmbetul lui rece o lovi cu forţă. Eu am fost primul sau Terry a fost înaintea mea?

Ceva cedă în ea. Un moment mai târziu era la fel de palidă ca şi el, privind îngrozită şi fascinată în acelaşi timp urmele palmei ei pe obrazul lui, albe la început, apoi roşii. Dar nu va ceda în faţa furiei sălbatice care apăruse în ochii lui verzi întunecaţi şi care făcuse ca buzele să i se strângă într-o linie subţire.

— O meritai, spuse ea printre dinţi. Nu-mi pasă ce crezi despre mine acum, dar n-ai niciun drept să susţii că aş fi fost imorală atunci. Am făcut dragoste cu tine pentru că te iubeam şi nu-ţi puteam refuza nimic.

Lacrimile îşi făcură loc printre pleoapele ei. Furioasă, îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii, ignorându-l pe el şi furia cu care-i strângea umărul. După un moment, concluzionă:

— Mi-ai luat totul, dar nu-mi vei lua asta. Ştiu că nu m-ai iubit, dar crede-mă, te-am iubit cât de mult poate iubi un copil de şaptesprezece ani.

— Şi totuşi te-ai măritat la scurtă vreme după ce ai fugit.

— Aşa este.

Furioasă şi umilită, inspiră adânc, ascunzându-şi furia din ochii verzi în spatele genelor.

— Oh, uită odată toate astea, spuse ea obosită. La ce-ţi mai foloseşte? Nu ne va folosi la nimic să retrăim un

incident sordid pe care ar fi mai bine să-l uităm amândoi. Se uită la el şi, văzând furia şi sfidarea de pe chipul lui, îşi feri privirea. Mai ales acum, când intenţionezi să te însori cu Coralie Allen, nu-i aşa?

— Cine ţi-a spus asta?

— Moira Fieldgate. Merrin continuă râzând: Cred că voia să mă avertizeze. Dacă ar fi ştiut! Ştiu suficient de multe lucruri despre tine, ca nici măcar să nu mă gândesc să-mi încredinţez destinul în mâinile tale.

— Şi ai de gând să ţi-l încredinţezi în mâinile lui Ellis?

Când văzu că ea rămâne tăcută, Blase îi ridică ochii, privirea pătrunzându-i ca un pumnal în inimă.

— Ei bine, Merrin?

— Nu, îi spuse ea hotărâtă, amintindu-şi de decizia pe care o luase cu câteva ore înainte.

Privirea lui dură şi scrutătoare se îmblânzi într-o atitudine cinică şi neîncrezătoare.

— Şi totuşi el îmi spune că-i suporţi proasta dispoziţie de dimineaţă şi se întreabă cu voce tare de ce nu se însoară cu tine. Sună de parcă voi doi v-aţi cunoaşte foarte bine.

— Aşa şi este.

Ea încercă să se depărteze, dar el o opri fără efort, cu degetele relaxate în jurul gâtului ei. Dacă s-ar zbate, el imediat ar face-o să sufere.

— Dar nu sunt amanta lui, niciodată n-am fost şi nici nu intenţionez să fiu şi nici nu intenţionez să mă mărit vreodată.

— Oricum, nici el nu s-ar fi însurat cu tine. Prima lui căsătorie a fost perfectă. Din fericire, ea a murit înainte de a dispărea strălucirea. Cred că probabil doreşti acelaşi gen de emoţii îmbătătoare ca şi prima dată, înainte de a porni într-o a doua aventură.

— Dumnezeule, chiar eşti josnic! rosti Merrin nevenindu-i să creadă cât sarcasm se simţea în vocea lui.

Blase zâmbi.

— Am avut cel mai bun profesor din lume, îi

răspunse, aplecându-se şi sărutând-o cu putere, aproape sufocând-o.

Când în sfârşit el se opri, buzele ei erau roşii şi umflate, iar chipul alb de furie şi dorinţă suprimată.

— Doamne, cât te urăsc! exclamă ea.

El râse insolent, admirând devastările pe care le produsese sărutul său.

— Dar mă doreşti, draga mea. Te cunosc prea bine, ca să nu observ semnele. N-ai decât să stai rigidă în braţele mele şi să refuzi să-mi răspunzi la sărutări, dar pielea ţi se umezeşte, iar capul ţi se mişcă involuntar spre mine. Buzele i se subţiară din cauza durităţii. Şi acum, porneşte chestia asta şi hai acasă. N-ai decât să iei maşina oricând doreşti, doar să mă anunţi înainte încotro mergi.

Capitolul 4

Urmă o perioadă de acalmie. Ellis avansă mult cu cartea, ţinând-o ocupată pe Merrin toată ziua. După-amiezile, Blase era o gazdă perfectă, un pic distant cu Merrin, spre uşurarea ei. Cu toate acestea, îi plăcea s-o mai înţepe din când în când, dar numai ea îşi dădea seama de acest lucru. Încet-încet, tensiunea apărută în urma atacului lui se diminuă. Niciodată nu se va simţi în largul ei în prezenţa lui Blase, dar Merrin începu să spere că mintea lui raţională, care coexista la un loc cu pasiunile sale intense îl făcuse să realizeze că orice răzbunare pentru vremurile trecute ar fi fost lipsită de sens.

Fu organizată o petrecere. În acea seară, Merrin lucră puţin mai mult decât de obicei şi fu nevoită să se grăbească ca să fie pregătită de petrecere la ora anunţată.

Se hotărî să îmbrace ceea ce ea numea costumul de secretară. Un taior roz cu mâneci lungi peste o bluză cu guler lat şi o fustă lungă. Era elegantă şi distantă. Îşi ridică părul de pe frunte şi şi-l prinse într-un coc, subliniind trăsăturile fine şi pielea perfectă. Încălţă o pereche de sandale care-i puneau în evidenţă gleznele subţiri. Se machie discret şi o pereche de cercei fini completă ţinuta generală.

Studiindu-se în oglindă, dădu din cap mulţumită.

Pentru câteva momente, privirea i se opri asupra dungii albe de pe deget care apăruse pe locul verighetei. Deşi o căutase îndelung, într-o dimineaţă devreme, nu reuşise s-o găsească. Buzele i se crispară de durere. Într-un gest impulsiv, luă verigheta mamei sale din cutia de bijuterii şi şi-o puse pe deget. Acum avea senzaţia că soţul ei era cu adevărat mort, orice urmă a existenţei lui lipsind, iar sentimentul de vină îi întunecă privirea. Dacă ar fi trebuit să ia viaţa de la început, se întrebă ea, cum ar fi procedat? Cu o hotărâre de fier îşi spuse că, în orice caz, ar fi evitat sentimentele de autocompătimire şi de autoînvinovăţire. Pentru totdeauna. Tot ce avea de făcut, în viitor, era să aibă grijă să se gândească bine înainte de a face ceva, să nu se mai lase condusă de durerea şi angoasa amară, care să-i rănească atât pe ea, cât şi pe cei din jurul ei. Dacă nu s-ar fi măritat cu Paul, acesta ar fi trăit şi azi şi ar fi fost probabil căsătorit cu o fată care l-ar fi iubit cu adevărat şi cu care ar fi avut copii.

În schimb, acum era mort, luându-şi viaţa pentru că atât gelozia lui, cât şi lipsa ei de iubire îl forţaseră să devină o cu totul altă persoană, în pielea căreia nu putuse trăi.

Cu o expresie controlată pe chip, Merrin ieşi din cameră şi porni spre salon.

— Arăţi foarte distantă, îi şopti Blase la ureche când ea intră în cameră.

Era prima remarcă mai personală din ziua în care o învăţase să conducă Land Roverul, iar asta o îngrijoră.

— Mă gândeam numai, îi răspunse ea calmă, în timp ce-şi rotea privirea prin cameră, genele lungi mascându-i discret ochii.

— Gânduri negre? o întrebă el, ridicându-şi o sprânceană, tachinând-o.

Merrin ridică din umeri.

— Triste. Dar s-au dus.

— Şi le poţi goni aşa… pur şi simplu?

Degetele lui pocniră, atrăgând atenţia asupra lor – ea minionă, cu o aparenţă fragilă, contrazisă de forţa

caracterului exprimată în trăsăturile chipului, iar el înalt, puternic, dur, tipul dominator.

— Nu chiar atât de repede.

Se apropiase prea mult de ea, ca să se simtă confortabil, dar ea refuză să facă un pas înapoi. În definitiv, dacă lui nu-i păsa de impresia lăsată că ar purta o discuţie intimă, de ce i-ar fi păsat ei?

— Însă, până la urmă, dispar. Să trăieşti în trecut, poate fi un soi de autocompătimire.

— Iar ţie nu-ţi place să te autocompătimeşti.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Încerc pe cât posibil să evit acest lucru, îi răspunse tânăra.

El o luă de braţ şi o întoarse cu faţa spre ceilalţi ocupanţi ai camerei, care erau grupaţi în faţa ferestrelor în stil francez.

— Hai să-ţi reînnoieşti cunoştinţa cu familia Allen.

Încă înainte de a ajunge la jumătatea camerei, Merrin simţi o privire intensă şi dură. Era Coralie Allen, care devenise chiar mai frumoasă decât promitea când era copil. Era înaltă şi subţire, cu trăsături frumoase, iar privirea îi era întunecată doar de resentimentele faţă de Merrin când văzu că Blase o atinsese.

Nu-ţi face griji, ar fi vrut Merrin să-i spună, este numai şi numai al tău şi sper să fii la fel de dură ca şi el, pentru că altfel va fi vai de tine.

Părinţii Coraliei nu păreau prea în vârstă. La început nu ştiură ce atitudine să adopte faţă de ea. Vechea atitudine superioară nu se mai potrivea, şi Merrin observă că nu prea le convenise să o considere una de-a lor. În cele din urmă, a trebuit să o accepte, pentru că atât Blase, cât şi Ellis au lăsat clar să se înţeleagă că şi ea era un oaspete la fel ca oricare dintre ei. Cu nişte ani în urmă, Merrin ar fi fost încântată să i se recunoască poziţia; acum, însă, nu o încerca decât un uşor amuzament şi se hotărî să fie o prezenţă agreabilă.

După aproape o oră, mulţumi Cerului pentru cei şase ani care trecuseră şi pentru sofisticarea pe care o

căpătase. Coraliei Allen i-ar fi trebuit ceva din amândouă. Fata se comporta prosteşte, agăţându-se aproape mai tot timpul de braţul lui Blase, atât de absorbită de prezenţa lui, încât atunci când el se depărta, îl urmărea cu privirea, dorinţa ei fiind vizibilă tuturor.

Merrin îşi dădu seama că-i pare rău pentru fată şi că era foarte supărată pe Blase. Ar fi putut s-o oprească pe Coralie să se dea atât de mult în spectacol, însă el părea s-o încurajeze. Privea frecvent cu admiraţie trăsăturile perfecte ale fetei, tachinând-o cu zâmbete, astfel încât, atunci când toţi se aşezară la masă, Coralie era roşie în obraji, iar ochii îi străluceau. Merrin o observă pe doamna Allen cum îşi privea fiica, după care îi aruncase o privire satisfăcută soţului său şi speră din toată inima că ştiau exact cu ce fel de bărbat voiau să-şi mărite fata.

Faţă de ea se comportau cu exact atât de multă căldură, cât să nu fie lipsiţi de maniere. Probabil că auziseră zvonuri despre relaţia ei cu Blase sau poate că erau pur şi simplu snobi. Pe ceilalţi invitaţi nu-i cunoştea şi putea destul de uşor să discute cu ei, deşi unul dintre bărbaţii însuraţi îi arunca priviri cam insistente, riscând să complice situaţia. Merrin se strecură graţioasă afară din colţul unde acesta o înghesuise, notându-şi în minte ca, pe viitor, să-l evite, şi rămase în jurul lui Ellis până la cină.

La început, Merrin rămase tăcută, ascultând, cu un zâmbet uşor pe buze, discuţiile amuzante care se legară la capul mesei unde stătea Hope. Zâmbetul ei păli puţin când simţi privirea Coraliei, dură şi intensă, peste masă.

— Se pare că eşti fericită că te-ai întors, zise cu claritate tânăra, cu vocea mieroasă.

— Chiar sunt.

Ochii ei se opriră pe verigheta de pe mâna lui Merrin, apoi o privi în ochi.

— Presupun că este amuzant să reînnoieşti vechile prietenii, deşi sunt sigură că, ocazional, pot exista şi dezamăgiri.

Aşadar, auzise ceva care s-o facă suspicioasă, se vedea pe chipul ei că ştia ceva, pentru că privirea îi era

îngrijorată şi agresivă. Înţelegerea lui Merrin faţă de ea fu înlocuită de o uşoară iritare, însă îi răspunse cu blândeţe:

— Chiar destul de des, am impresia. Oamenii se schimbă în timp şi, inevitabil, se îndepărtează unii de ceilalţi.

— Asta s-a întâmplat şi acum?

Dumnezeule, dar era de-a dreptul transparentă întrebarea! Merrin îi ripostă calmă:

— Nu, dar, vezi tu, doar eu m-am schimbat. Blackrocks este exact ca în trecut, însă cât am fost plecată, m-am maturizat. Aşa că, dacă cineva va fi dezamăgit, vor fi cei pe care i-am lăsat în urmă, nu eu. Pentru mine, mai nimic nu s-a schimbat.

Cuvintele ei căzură exact într-unul din acele momente de linişte de care se tem gazdele. Coralie o privi nedumerită, apoi întoarse capul spre locul unde se afla Blase. Acesta ţinea un pahar cu vin în mână şi pe chip avea o expresie plăcută, dar impasibilă.

— Ai auzit? îl întrebă Coralie cu o voce puţin cam prea înaltă. Doamna Sinclair spune că nimic nu s-a schimbat!

Îşi întoarse din nou privirea spre Merrin, ridicând din sprâncene.

— Când sunt o mulţime de case noi peste tot în jur – nici chiar şi grădina nu mai este la fel. Ca să nu mai spun de piscină, iar Blase are un nou iaht…

— Toate acestea sunt detalii.

Merrin era furioasă pe fată pentru că îşi lăsase nedumerirea să se vadă atât de limpede, însă, în acelaşi timp, îi părea şi rău pentru ea. Când erai dominat de o infatuare atât de puternică, era destul de uşor să te porţi prosteşte. Ea ştia cel mai bine asta! Aşa încât continuă calmă:

— Oamenii care erau aici când am plecat eu nu s-au schimbat deloc. Pământul şi marea nu se schimbă. Câteva detalii modificate pe ici, pe colo, dar, în general, peisajul a rămas acelaşi.

Deşi marea are toane, în esenţă este neschimbată.

Singurele două lucruri sigure pe lume – încheie ea – sunt că mareea va veni întotdeauna şi că, într-o zi, cu toţii urmează să murim.

Coralie rămase perplexă.

— Uf!… Sună… amuzant, spuse ea, înfiorându-se ca şi cum cuvintele lui Merrin îi atinseseră o coardă sensibilă.

— Eşti fatalistă, Merrin?

Întrebarea lui Blase fu rostită pe un ton indiferent, ca şi cum nu l-ar fi prea interesat răspunsul, însă ea îi simţi privirea pătrunzătoare aţintită pe profilul ei.

— Presupun că da.

El aşteptă, dar ea refuză să-şi explice răspunsul. Ca şi cum răspunsul ar fi fost un semnal, Hope începu să vorbească despre schimbările pe care anii le făcuseră în grădină, iar conversaţia redeveni generală. Merrin preferă să stea deoparte şi nu prea participă la conversaţie. În mare reuşi, dar se simţea inconfortabil din cauza privirilor insistente ale Coraliei.

Chiar dacă ştia sau nu ce se întâmplase odinioară între ea şi Blase, era clar să fata o considera o rivală. Merrin se întrebă dacă Coralie era de-o gelozie obsedantă sau era atât de nesigură pe sine încât vedea în orice femeie nemăritată o rivală.

Mai târziu, când ajunseră cu toţii în salon, la cafea, lui Merrin i se oferi ocazia să afle.

— Cât ai de gând să stai aici?

Vocea Coraliei răsună puţin cam abrupt. Se aşeză lângă ea zâmbind, făcând eforturi evidente să se calmeze.

— Nu ştiu, răspunse Merrin. Totul depinde de Ellis.

— Ah, da.

Privirea tinerei se fixă pe Ellis, care stătea în faţa draperiilor grele de culoare verde închis, cu mama ei şi cu Hope, şi gesticula larg.

— E un tip extraordinar, nu-i aşa? îţi place să lucrezi cu el?

— Foarte mult.

Vocea lui Merrin sună calm, dar probabil că o notă seacă îi scăpă, pentru că, în ochii negri care o priveau, se

ivi un licăr de furie.

— Îţi place *să lucrezi* cu el sau de el?

Întrebarea era impertinentă, dar fata încerca din răsputeri să-i dea un aer sofisticat, încât Merrin simţi simpatie faţă de ea. Îi răspunse mai blând decât intenţionase.

— Îmi plac ambele foarte mult. Ellis este cel mai drăguţ bărbat din câţi am întâlnit, iar să lucrez cu el este fascinant.

— Oh… drăguţ!

Privirea Coraliei se mută asupra lui Blase şi în ochi i se citi exact părerea ei despre acest termen. Foarte proastă, după toate aparenţele, comparativ cu atributele mult prea virile ale lui Blase. O scânteie de încântare străluci în ochii ei negri şi zâmbi, apoi întoarse privirea spre chipul impasibil al lui Merrin. Râzând uşor, spuse:

— Chiar pare drăguţ. Crezi că este important ca un bărbat să fie drăguţ? Dacă, să zicem, l-ai considera drept un posibil soţ?

— Foarte important.

Acum vocea lui Merrin sună foarte sec. Puse cu mare grijă ceaşca goală şi farfurioara pe o măsuţă de lângă ea, apoi adăugă:

— Sunt sigură că am citit undeva un studiu efectuat în rândul femeilor măritate, în care una din întrebări era ce atribute caută la un bărbat, iar răspunsul cel mai frecvent, în capul listei, era respectul.

— Sunt de aceeaşi părere, răspunse Coralie, vizibil plictisită. Bineînţeles, tu trebuie să ştii acest lucru. Ai fost măritată, nu-i aşa? Mama mi-a spus că eşti divorţată.

— Nu-i adevărat.

A fost o coincidenţă, trebuia să fi fost o coincidenţă, deoarece Coralie îşi coborî vocea aşa încât nimeni să nu audă ce spunea, dar când Merrin îşi ridică privirea, îl văzu pe Blase privind-o şi continuă:

— Paul a murit într-un accident de maşină.

Blase îi spuse ceva doamnei Allen şi traversă camera îndreptându-se spre ele. Era patetic să vezi cum chipul

Coraliei se lumină brusc. Bătând uşor cu palma în perna sofalei de lângă ea, zise veselă:

— Vino şi spune-ne părerea unui bărbat asupra acestei probleme, Blase. Doamna Sinclair tocmai mi-a spus că ea consideră bunătatea ca fiind cea mai importantă calitate la un bărbat, în căsnicie. Ceea ce ne-a condus la deducţia că, fie soţul ei a fost un soţ excelent şi-i va fi greu să găsească pe cineva care să-l înlocuiască, fie că, dimpotrivă, a fost exact contrariul şi se teme să nu facă de două ori aceeaşi greşeală. Ce părere ai?

Încerca cu disperare să fie vorbăreaţă, ca un copil care încerca să se dea mare într-un grup nou de prieteni. Merrin observă afecţiunea de pe chipul lui Blase când o privi, afecţiune care se transformă în altceva când îşi mută privirea de pe chipul fetei care râdea încântată, spre chipul ei.

— Era foarte tânăr, nu-i aşa?

Merrin încuviinţă din cap, iar el continuă:

— Tinerii rareori sunt buni.

Coralie se bosumflă, reuşind să-i câştige din nou atenţia.

— Nu-i frumos din partea ta, Blase, să spui aşa ceva! Nu crezi că eu sunt bună?

El rânji şi o mângâie uşor pe obraz, tachinând-o:

— Eşti o mâţă hotărâtă, cu o voinţă puternică şi cu gheare ascuţite, iar bunătatea ar fi ultimul atribut pe care m-aş gândi să ţi-l asociez.

Din strălucirea febrilă ce apăru în ochii Coraliei, se putea observa că ea considera aceste cuvinte un compliment de cel mai înalt nivel. Din nou lui Merrin i se făcu milă de ea. Odinioară şi ea reacţionase la fel la cea mai mică atingere a lui, tânjind mereu după el, flăcările mistuindu-i inima şi corpul când se afla în preajma lui. Tot timpul trebuise să-şi ascundă emoţiile, pentru că Blase considera că n-ar fi fost înţelept ca relaţia lor să devină publică. Evident că nu era cazul şi acum. Coralie era atât de transparentă, gura şi ochii avizi după el, degetele strângându-i mâneca, liniile tinere ale corpului ei tânjind

după el, fără a se sinchisi de prezenţa celorlalţi. Dumnezeu s-o ajute dacă nu se va mărita cu el, pentru că era la cheremul unei dorinţe care o înlănţuise complet.

— Ei bine, tu nu eşti nici măcar pe departe bun, protestă fata, râzând. Iar dacă eu sunt crudă, tu eşti un demon şi ştii foarte bine asta! Privirea ei se mută pe Merrin. Păreţi şocată, doamnă Sinclair! Credeţi că am fost nebună că m-am îndrăgostit de cineva atât de crud ca Blase?

Genele lui Merrin se ridicară şi pe buze îi apăru un zâmbet îngăduitor. Ochii ei se mişcară fără să vrea să-i întâlnească pe ai lui; sfidarea iradia din profunzimile verzi ale acestora. Răspunse uşor:

— Tuturor ni se îngăduie să fim nebuni din când în când, Coralie. Cel mai important lucru este însă să nu faci aceeaşi greşeală de două ori.

Ignorând privirea nedumerită a fetei, Blase o întrebă încet pe Merrin:

— Asta ţi s-a întâmplat ţie, Merrin?

Ea înălţă uşor din umeri.

— Am făcut o mulţime de greşeli, dar până acum n-am repetat niciuna.

După o clipă de tăcere, el o întrebă:

— Niciodată?

Inflexiunea batjocoritoare din glasul lui rămase în aer ca o sfidare.

— Niciodată, repetă ea cu fermitate, uitându-se la el cu o privire dură ca oţelul.

Atunci el zâmbi şi-şi lăsă privirea spre chipul încântător al Coraliei.

— Crezi că-i vorba despre noroc sau despre înţelepciune? întrebă el, simţindu-se clar ironia în vocea lui profundă. Mă întreb dacă mai există cineva pe lume care să mai poată face o afirmaţie cu atâta siguranţă.

Coralie nu prea putea fi învinuită că nu-i plăcea întorsătura pe care o luase discuţia, aceasta fiind peste capacitatea ei de înţelegere. Totuşi, zâmbetul lui îi readuse buna dispoziţie într-o clipă.

— Nu! exclamă ea, dându-şi seama că venise momentul să intre din nou în centrul atenţiei. Eu repet aceleaşi greşeli la nesfârşit. Sunt sigură că toţi facem la fel. Cu siguranţă vă înşelaţi, doamnă Sinclair.

Merrin se simţi iritată şi întristată de ascendentul total pe care-l avea Blase asupra copilei, pentru că era doar o copilă. Poate că, gândi ea dezgustată, el avea nevoie de cineva care să-i fie complet subjugat, ca să-i alimenteze ego-ul. Dar raţiunea îi răspunse că un om cu atâta siguranţă de sine, cum era el, n-avea nevoie de niciun fel de adorator care să-i hrănească ego-ul şi că adevărul era, pur şi simplu, că oricărui bărbat i-ar fi plăcut prezenţa încântătoare a

Coraliei, pe lângă faptul că ferma familiei Allen urma să-i revină ei moştenire, fiind unicul lor copil.

Hotărând că nu va mai rămâne, ca să fie batjocorită în continuare, zâmbi, afişând o expresie jovială, şi spuse:

— Ei bine, cu toţii avem micile noastre iluzii. Poate că asta este iluzia mea. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, merg să văd de ce Ellis pare că vrea să-şi ia zborul.

Blase se ridică în acelaşi timp cu ea şi, pentru un moment, rămaseră amândoi în picioare, privindu-se reciproc. Lui Merrin i se tăie răsuflarea şi păli când văzu concentraţia urii din ochii lui.

— Fugi? o întrebă şi chipul îi deveni indescifrabil.

— Nu, îi răspunse ea cu o voce uşor răguşită, îndepărtându-se cu capul sus şi cu spatele atât de drept, încât o dureau toţi muşchii.

O clipă durerea o lovi, strângându-i inima şi făcând-o să se împleticească uşor.

Se pare că Ellis o urmărise cu privirea; braţul lui o prinse de talie şi o susţinu, după care o eliberă spunând:

— Prea mult vin în sos, Merrin?

Ea râse, străduindu-se să se relaxeze.

— Se pare că da. Delicios, totuşi, nu-i aşa?

— Minunat. El zâmbi. Crezi că ai putea face rost de reţetă de la faimoasa menajeră a lui Blase?

— Tu ai avea şanse mai mari decât mine.

Ellis era un bucătar talentat, care-şi pregătea singur mâncarea şi putea vorbi ore întregi despre modul în care se prepară o supă. În multe privinţe soţul ideal, gândi Merrin, şi se întrebă, nu pentru prima oară, de ce nu simţea altceva decât o profundă afecţiune pentru el. Lipsea complet acea scânteie caracteristică atracţiei fizice.

Fără să vrea, privirea îi alunecă spre locul unde se afla Blase şi văzu cum chipul lui frumos, luminat de râs, privea în jos spre Coralie. Ca şi cum i-ar fi trimis un mesaj, el se întoarse şi se priviră un lung moment, privirea lui fiind dură şi fioroasă. Coralie spuse ceva, apoi se agăţă de braţul lui. Urmărindu-i privirea, o văzu pe Merrin şi se încruntă la ea. Trebui să facă un efort enorm să-şi întoarcă capul şi să rupă acel contact vizual.

— Vrei să mergi acasă?

Vocea lui Ellis răsună pe un ton jos, doar pentru urechile ei. Ea înghiţi în sec.

— Nu, la dracu' cu toate astea!

Sfidarea prinse a-i străluci în ochi, mândria şi forţa radiindu-i pe chip. Zâmbind, spuse pe un glas dulce:

— Încearcă numai să-mi păzeşti spatele. Sunt prea multe cuţite ascuţite în jur care abia aşteaptă să mă înjunghie!

El ridică dintr-o sprânceană, dar privirea îi rămase compătimitoare.

— Am observat şi eu. Toţi par îngroziţi de prezenţa ta. Ce-ai făcut ultima oară înainte să pleci de aici? Ai jonglat cu cocktailuri Molotov sau ce?

— Aceasta e impresia, nu?

Cu faţa luminată de un umor răutăcios, Merrin se întoarse spre Hope, care se apropia de ei cu chipul împietrit într-o expresie calmă ce-i ascundea, de fapt, stânjeneala. Lui Merrin îi trecu prin minte că mătuşa lui Blase ar putea-o considera o ameninţare la adresa viitoarei căsătorii, cu care era vizibil de acord. Ceea ce însemna că ştia despre relaţia lor sau o bănuia.

Ar fi fost amuzant să-i spună de-a dreptul că ar fi preferat o călătorie în iad, decât să-l lase din nou pe Blase

să se apropie de ea, dar bineînţeles că nu putea face asta. Hope ar fi fost de-a dreptul şocată, dacă ar fi auzit aşa ceva. Ironia o făcu pe Merrin să zâmbească şi spuse cu blândeţe:

— Ellis tocmai se întreba dacă ar putea fura de la Moira reţeta sosului.

— Oh! Hope părea mirată. Păi, poţi încerca, Ellis, dar sunt sigură că Merrin te-a avertizat că Moira nu-şi dezvăluie secretele reţetelor.

— Ar putea să se dea bine pe lângă ea… Spune-i că-ţi pregăteşti singur mâncarea şi că orice ar putea aduce o variaţie, ar fi minunat.

Merrin intenţionase ca sugestia ei să fie o glumă, dar Hope o luă în serios şi spuse, dând din cap:

— Da, ai putea, Ellis. Dar chiar îţi găteşti singur mâncarea? Credeam că ai o menajeră.

Privirea îi alunecă spre Merrin, dând de înţeles că ea credea că Merrin combina munca de secretară cu cea de amantă.

Ellis spuse încet:

— Am o doamnă care vine în fiecare zi, dar aceasta are patru băieţi adolescenţi şi un soţ care munceşte din greu la o moară. Părerea ei despre un meniu este că acesta trebuie să conţină mulţi carbohidraţi, aşa că prefer să-mi gătesc singur.

— Odinioară, Merrin era o bucătăreasă destul de bună, adăugă Hope.

Ochii lui Ellis străluciră.

— Chiar aşa? Ţi-ai ascuns talentele de mine, Merrin? De ce nu mi-ai pregătit până acum nimic?

— Pentru că-mi ocupi tot timpul cu manuscrisele tale, replică ea, şi nervii i se relaxară când simţi protecţia lui necondiţionată.

Mai târziu, când aproape toţi plecaseră, cu excepţia familiei Allen, se gândi la sentimentul de siguranţă pe care-l avea totdeauna alături de Ellis. Poate că se datora faptului că între ei doi nu era nimic altceva decât o prietenie strânsă. Siguranţă şi bunătate, gândi ea,

privindu-l cum discuta în linişte cu domnul şi doamna Allen. Cu câteva momente în urmă, Coralie îl trăsese după ea în bibliotecă pe Blase, ca să-i arate ceva, deşi acesta nu prea avusese chef, şi astfel o parte din tensiunea care o apăsase pe Merrin dispăru.

În tăcere, ieşi pe terasă. Era o noapte calmă, mai rece acum, că se apropia toamna, şi totuşi încă fără nicio urmă de răcoare care să amintească de viitoarea iarnă.

Un fior melancolic îi atinse pielea. Fără să vrea, gândul îi zbură la Blase. Viaţa plină de dragoste ar fi putut fi suportabilă, dar unde putea găsi aşa ceva? În tinereţe crezuse, în inocenţa ei, că acea fericire pasională pe care o simţise alături de Blase fusese dragoste, dar nu acelaşi lucru se putea spune şi despre el. Şi Paul îi oferise dragoste, jurându-şi că era suficient ca să depăşească faptul că purta în pântece copilul altuia şi că, momentan, nu-şi dorea decât să-l placă, până când va ajunge să înveţe să-i întoarcă aceleaşi sentimente.

Nici măcar acum nu se putea gândi la el fără remuşcări şi fără să se autoînvinovăţească. N-ar fi trebuit niciodată să se lase convinsă să se mărite cu el. În apărarea ei nu putea spune decât că, probabil, trădarea lui Blase, cruzimea lui şi descoperirea sarcinii o făcuseră să nu mai judece corect.

Îşi revenise destul de repede, dar, în ciuda tuturor eforturilor, nu putea să nu se ferească, să-şi ascundă aversiunea instinctivă faţă de atingerea lui Paul, iar ceea ce urmase, fusese la fel de inevitabil ca sfârşitul unei tragedii greceşti.

Pierdută în gânduri, probabil că auzise vocile de ceva vreme, dar îi trebui un timp ca să devină conştientă de ele. Când, în sfârşit, le auzi, făcu un pas înapoi în spatele unei coloane, sperând să nu fie văzută. Dacă ar fi apărut acum, ei ar fi presupus că trăsese cu urechea încă de când se apropiaseră, iar Blase ar fi privit-o din nou cu acea sfidare care o enerva la culme. Aruncând o privire scurtă, observă că nu s-ar fi putut întoarce înapoi în cameră fără să fie văzută. Stăteau amândoi, unul lângă celălalt, la baza scării,

la numai câţiva metri de ea. Fusese oarecum un miracol că nu-i fusese observată retragerea. Reveria îi fu întreruptă de glasul ascuţit al Coraliei.

— Scapă de ea, Blase, îi ceru aceasta. Nu-mi place.

Vocea profundă a lui Blase era mult mai greu de înţeles, dar era evident că acesta încerca s-o liniştească, ţinând un braţ în jurul umerilor ei. Merrin închise ochii.

— Caută în permanenţă să creeze probleme. Am văzut-o cum te privea! Ştiu totul despre voi, când a stat aici ultima oară. Încă te mai doreşte, Blase!

Probabil că el ridicase capul, pentru că următoarele cuvinte au răsunat foarte clar – prea clar pentru cineva care nu voia să le asculte conversaţia.

— Nu-i cazul să fii geloasă, Coralie.

— Nu pot să cred. Oh, ştiu că nu-ţi pasă de ea, nici n-arată chiar atât de bine, dar sunt convinsă că încă mai este îndrăgostită de tine.

El râse.

— Câtă imaginaţie!

— Nu mă lua în râs! exclamă Coralie supărată şi oarecum disperată, observă Merrin.

Nu mai putea asculta. Îşi astupă urechile, îşi plecă uşor capul şi închise ochii, strângându-şi pleoapele cu putere, dorindu-şi ca cei doi să plece.

Poate că gândul ei îi convinsese. După câteva momente, vocile li se stinseră în întuneric. Precaută, Merrin deschise ochii, văzu că-i singură şi se strecură înapoi în salon, cu inima bătându-i puternic în piept.

La puţin timp după aceea, cei doi reveniră în cameră. Aruncându-le o privire scurtă, Merrin observă că Blase reuşise să gonească temerile Coraliei, pentru că aceasta era îmbujorată şi radioasă, ţinându-se de braţul lui cu acea intimitate ciudată a unei femei care tocmai fusese sărutată cu pasiune.

După câteva minute, familia Allen se hotărî să plece. Hope şi Blase îi conduseră până la uşă şi camera deveni deodată tăcută. Merrin oftă şi se întoarse spre Ellis.

— E ceva în transcrierea manuscrisului tău care ar

trebui revăzut, începu ea şi se opri când se iscă o mică hărmălaie în faţa uşii de la intrare.

— *L'enfant terrible*, murmură Ellis cu acel accent franţuzesc al lui de-a dreptul execrabil.

Merrin zâmbi, privindu-l pe sub gene.

— Este foarte frumoasă, spuse ea încet.

— E prea mare pentru creierul pe care-l are. Râse când văzu expresia ei şocată. Nu fi ipocrită, draga mea. Ştii foarte bine că, în acest corp încântător, se ascunde un copil lacom şi cam prostuţ, şi asta-i tot. S-o ferească Dumnezeu să se mărite cu Blase… nici nu va şti ce a lovit-o.

Merrin ridică din umeri.

— Cred că e ceva deja stabilit.

— Cei cu care ai vorbit au vrut să fie siguri că ştii? Ellis ridică sprâncenele şi o privi pătrunzător. Mă întreb de ce? continuă el. Ar fi trebuit să ştie că nimic nu este sigur cu Blase. El este propriul său stăpân.

— Ei bine, dacă nu-i aşa, atunci nu-i decât un simplu flirt şi va sfârşi prin a-i frânge inima fetei.

— N-are inimă. Îl doreşte, dar poziţia şi banii lui cred că au un cuvânt greu de spus în această privinţă. Am impresia că ea se vede deja în postura de doamnă a conacului, dând ordine în timpul zilei şi bucurându-se de delicii sexuale în fiecare noapte. Nu crezi că Blase merită mai mult decât atât?

Merrin îşi întoarse capul în aşa fel încât privirea lui pătrunzătoare să nu-i vadă decât ceafa. O răceală ciudată în capul pieptului o făcu să-i tremure uşor vocea, când răspunse:

— Poate că este tot ce-şi doreşte. Plus pământurile familiei Allen, bineînţeles.

— Tu chiar îl urăşti, aşa-i?

Neputând vorbi, înclină din cap, sperând ca el să lase deoparte acest subiect dureros.

— Ai grijă, Merrin, o avertiză el foarte serios. Fii foarte atentă. Ura şi iubirea sunt două emoţii gemene, aproape identice ca efect.

Braţul lui din jurul umerilor ei era foarte cald şi reconfortant, iar ea – şi sprijini pentru un moment capul de el, după care se depărtă. Întâlni privirea rece şi distantă a lui Blase, care o urma pe Hope în cameră. Merrin îşi ridică bărbia. Lângă ea Ellis spuse leneş:

— Ce-a fost cu toată tevatura de mai devreme? Parcă ar fi încercat cineva s-o arunce în piscină.

Blase îşi arătă dinţii într-un zâmbet ce păru mai degrabă un rânjet:

— Îi este frică de întuneric.

— Probabil că îi limitează mult mişcările, rosti Ellis pe un ton placid, invitându-l pe Blase să destindă atmosfera apăsătoare din cameră.

După o clipă, Blase zâmbi, zicând:

— Ah, nu, deloc. Intră în panică doar dacă este lăsată singură. Compania îi diminuează teama.

Privirea lui alunecă spre profilul îndepărtat al lui Merrin.

— Norocoasă fată, spuse ea cu o voce plată. Se pare că nu-i chiar atât de limitativă situaţia.

Hope interveni, profitând de momentul de linişte, şi făcu o observaţie despre acea seară, apoi Blase oferi un ultim pahar, care a fost refuzat de toţi, iar cinci ore mai târziu Merrin era tot cu Ellis în birou, clarificând un paragraf ambiguu.

După alte zece minute, era înapoi în camera ei, masându-şi încet ceafa. Căscând, îşi dădu seama că era atât de extenuată de parcă ar fi alergat la maraton, se dezbrăcă, îşi puse hainele pe umeraş şi îmbrăcă o cămaşă de noapte. Vara dormea goală, dar acum era destul de rece ca să poarte cămaşă de noapte. Se duse în baie să se demachieze şi, privindu-şi reflexia în oglindă, îşi aminti de trăsăturile frumoase ale Coraliei.

Nu avea motiv să se plângă de trăsăturile ei. Ştia că era atractivă, chiar drăguţă, însă, pe lângă Coralie, cădea în anonimat. N-are importanţă, spuse ea cu severitate imaginii din oglindă, apoi se spălă pe dinţi şi se întoarse căscând în dormitor, cu o mână dându-şi pe spate părul de

pe frunte. Deodată realiză că patul era deja ocupat.

Blase stătea întins pe patul ei, între perne, cu mâinile sub cap şi pleoapele închise, în aşa fel încât să nu-i poată vedea expresia din priviri, ci numai masca de pe chip. Ar fi trebuit să arate ridicol între aşternuturile din satin în culori vii, feminine, dar nu era aşa. Pericolul radia din fiecare linie a corpului lui, iar când deschise ochii să o privească, Merrin fu străbătută de un fior de groază. Îşi ridică bărbia sfidătoare.

— Ce dracu' faci aici?

— Te aşteptam. O măsură cu privirea lui insolentă, din cap până-n picioare. Apoi adăugă: A meritat aşteptarea.

— Oh, replica veche de o grămadă de vreme!

Merrin rămase în expectativă, destul de departe de el ca să n-o poată prinde, gata de fugă.

— Vrei să pleci?

— Ţi-a făcut plăcere să ne spionezi?

La început nu-şi dădu seama despre ce vorbea, însă, după câteva secunde, realiză la ce se referea şi roşi, simţindu-se vinovată.

— Nu, mi-a displăcut profund. Oricum, n-am auzit cine ştie ce. Imediat ce am realizat ce se întâmplă, am închis ochii şi mi-am astupat urechile. Crede-mă, nu-mi face plăcere să trag cu urechea.

El nu o crezu şi zâmbi sfidător, dându-i de înţeles acest aspect. Mişcându-se atât de repede încât ea abia apucă să facă un singur pas înapoi, el se ridică de pe pat, prinse mâinile care încercau să-l zgârie pe faţă şi i le duse la spate, lipind-o de corpul lui încordat.

— Ai un efect puternic asupra mea, îi şopti el.

Merrin îşi smuci capul pe spate, încercând să-l muşte de bărbie. Dar Blase era mult mai rapid şi când, disperată, încercă să-l lovească în vintre, acesta o prinse când ea se dezechilibră şi o aruncă pe pat, ţinând-o acolo prin simpla greutate a corpului său.

Faţa îi era presată de umărul lui. Începu să creadă că o să se sufoce când mâinile lui începură să-i descheie

cămaşa de noapte. Panicată, îl muşcă de muşchiul tare al umărului, îşi eliberă mâinile şi începu să-l lovească, zbătându-se în agonia fricii şi urii.

Trupul lui masiv se răsuci puţin, dându-i aer.

— Taci din gură, murmură el şi o sărută.

O sărută cu pasiune până când ea capitulă. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji. El îi sărută ochii închişi şi-i cuprinse umerii cu braţul.

Merrin rămase nemişcată în timp ce el îi urmărea lin, cu degetele, curba maxilarului şi a gâtului. Mângâierea era ciudat de blândă, după ce-i făcuse cu câteva clipe în urmă. Aroma slabă a coniacului pe care-l băuse la cafea era amestecată cu o notă subtilă de after-shave, amplificându-i parfumul masculin care-i amintea lui Merrin cu claritate de momentele pe care le petrecuse, cu ani în urmă, în braţele lui, exact ca acum.

Printre buzele umflate şi înroşite, spuse obosită:

— Blase, te rog, nu face asta. M-ai făcut destul să sufăr.

— N-ar fi trebuit să mi te opui.

Ea îşi întoarse capul într-o parte în pernă, înfiorată de nota ameninţătoare din vocea lui.

— Acelaşi lucru îl spun toţi violatorii.

— N-am de gând să te violez, îi spuse el în şoaptă, gura lui urmărind încet linia gâtului ei.

Genele lui Merrin se ridicară brusc. Pentru prima oară îl privi, citind hotărârea implacabilă din ochii lui. O cuprinse frica, rece şi intensă.

— Atunci… ce faci? îl întrebă ea cu vocea îngroşată fără să vrea din cauza mângâierilor lui.

— Ai să vezi.

Blase îşi plecă din nou capul şi o sărută iar, însă de această dată fără dorinţa de a o face să sufere, doar cu o dulceaţă seducătoare.

— Biata de tine, spuse el când ea oftă. Îmi pare rău.

Iar gura lui prinse a se mişca din nou cu blândeţe pe pielea ei, mângâind-o, atingând-o ca şi cum ar fi fost cea mai frumoasă fiinţă de pe pământ.

Dorinţa, profundă şi puternică, îi cuprinse pântecul, întregul sistem nervos îi fu străbătut de flăcări, iar ea începu să se zbată ca să scape, să nu mai fie prinsă niciodată în mrejele lui.

— Nu… murmură ea şi vocea îi răsună înaltă şi înspăimântată, în timp ce mâinile lui îi cuprinseră talia ridicând-o mai sus pe perne.

O ţinu strâns de mâini, astfel încât împotrivirea ei nu-l împiedică deloc să-i simtă curbele dulci ale sânilor. Nu se grăbi. Tachinând-o, mângâindu-i cu buzele talia îngustă şi zveltă, sărutându-i umerii, gâtul şi gura, dar întorcându-se de fiecare dată la sânii ei.

Pupilele i se dilatară, buzele îi tremurau. Merrin privi în jos la părul auriu închis, urmărind capul lui cum se ridică spre al ei. Încet, atât de încet încât nici nu-şi dădu seama, pumnii i se relaxară. Blase scoase din gât un sunet uşor satisfăcut şi-i eliberă mâinile, cuprinzându-i umerii cu ambele mâini.

Inima lui Merrin bătea cu putere sub buzele lui. Tremurând, plină de pasiunea pe care nu mai era în stare s-o controleze, îi atinse capul, petrecându-şi degetele prin părul lui şi ţinându-i strâns capul la piept.

— A trecut atât de mult timp, murmură el, ridicându-şi capul să o sărute uşor pe gât. Atât de mult timp, draga mea. Sărută-mă.

De data aceasta, ea îi răspunse la sărut, pierdută în norul pasiunii, corpul răspunzându-i la fiecare mişcare a lui, dorindu-şi să se piardă în extazul pe care numai el i-l putea oferi.

Degetele ei se împleticiră în nasturii cămăşii, reuşi să-i descheie, apoi îşi petrecu mâinile peste muşchii lui încordaţi de dorinţă. Blase zâmbi cu buzele lipite de gâtul ei şi o muşcă de lobul urechii în timp ce ea îi explora corpul, înnebunită de atingerile şi mângâierile lui.

— Ce vrei?

Vocea lui răsună răguşit; când îi desfăcu catarama curelei, îl simţi tremurând.

Uitând de orice instinct de autoapărare, ea îi spuse:

— Pe tine te vreau.

— Arată-mi.

Mâinile ei alunecară pe spatele lui. Merrin se arcui, trăgându-l peste ea. Braţele lui o striviră; un lung moment rămaseră aşa, îmbrăţişaţi.

Apoi el se depărtă şi o întrebă răguşit:

— Tot mai eşti sigură că niciodată nu faci aceeaşi greşeală de două ori, Merrin?

Sfârşitul volumului 1